

БОРИСЛАВ ЗДРАВКОВИЋ

Тренуци лирике

Графички прилози
МИОДРАГ ПАВИЋЕВИЋ

1967.

225.625

886.1-1

Тренуци лирике

Свом драгом пријатељу, Ђанићу,
ради сетања на наше сепаре, и из-
намаде, из овог нашег мисао Грју

25. маја 1967. год
Београда

Ђанић

БИБЛИОТЕКА РАДНИЧКОГ УНИВЕРЗИТЕТА — ЛЕСКОВАЦ

Књига 3.

Одговорни уредник
СЛОБОДАН А. МЛАДЕНОВИЋ

Уредник
Мирослав Миловановић

Издаје Клуб писаца при Радничком универзитету
„К. Стаменковић“ — Лесковац

1967.

БОРИСЛАВ ЗДРАВКОВИЋ

Тренуци лирике

Графички прилози

МИОДРАГ ПАВИЋЕВИЋ

1967.

Второй том

Составил А. С. Соболев

Третья книга

Второй том
Составил А. С. Соболев

Составил А. С. Соболев
Составил А. С. Соболев

Второй том
Составил А. С. Соболев

Уместо предговора

Поезија Борислава Здравковића је поетски израз његове вере у човечност и њену сребрухвату и магијску моћ хуманизације. У њој је присутан најчовечнији напор за развој и расцвет оног што је суштинско у човеку, што га напаја еликсиром стваралачког живота и карактерише тежњом да се афирмише очовечено у човеку и друштву. Тај интелектуални звон, чија се амплитуда генерализације сусреће код правих и талентованих песника, вибрира, у сусрету са сваким стихом, у нашем унутрашњем слуху имплицитношћу хуманистичке ангажованости. И зато ове песме као доживљено уметничко дело комплексно апсорбују и ствараоца и читаоца, откривајући им њихову суштину и неодољиву потребу рекреације живота и света. Због свега тога ова песничка збирка има своју особену естетску и етичку реалност које истичу општедруштвене и индивидуалне потенције песникове личности.

Борислав Здравковић је у првој заједничкој књизи „Препознавања“ (1962), а и током последњих десетак година, прошао поетски пут на коме је избегао паролашке празнине и дучићевску сладуњавост да би зашао дубље у суштинске одреднице живота у којима је тражио поетске „белутке“ своје генерације, остајући доследан свом немиру у омеђеним просторима времена и поднебља. Његова поетска присутност видно се запажала, потврђивала и афирмисала на југу Србије, јер свака нова песма је добијала и губила понешто у тишини ћутљивог трајања. Међутим, песник је у својој сентименталности упорно дограђивао и обједињавао разноврсност сензибилитета и одржавао непрекинуту везу са животом и човеком, непрестано окренут себи — досадашњем и будућем.

Песме из ове збирке откривају неке специфичности његове поезије: традиционални песнички метод у композицији, ритму и мелодиозности, али у шаву речи и слика има обиље свежих и изворних метафора, које указују на префињену лирску сензибилност, медитације на интимни свет човековог бића и разнолике његове немире, ударе и трагике. Родољубиви мотиви из циклуса „Земља и рат“ обојени су субјективном аутентичношћу израза и видним интересом песника за разновиде детаље из наше прошлости. У овим песмама нема апстракције и ослобођене су свих видова метафизике, јер песник је интимно срастао са овом ипак земљом и узбуђује га искрено и непосредно многи изврсно уочени детаљи преко којих открива муке и страдања, бриге и судбине њених људи. Поједине родољубиве песме Борислава Здравковића могу да се сврстају у ред бољих песама те инспирације у српској поезији („Гуњ“ и „Две мајке“).

Песник је животно везан за домовину и њене људе чија је слика дата у неколико конкретних детаља који смиреним ритмом и једноставним казивањем откривају његове животне и поетске преокупације:

„Да сам нешто изван тебе, мога сна, био бих врт
у коме сваки цвет, сваки лист шапуће моју смрт.
(Домовини)

Та присна веза са родном грудом постала је доживљени израз његове поетске личности и поетска инспирација у којој нема националних оклопа, већ смиреним и исповедним тоном, полуслободним стихом и местимице слободном римом песник нас уводи у животне просторе човека и указује на лепоту живота који сублимира етичке и хуманистичке координате људске егзистенције. Здравковић верује у човека, у његову ћутљиву приврженост родном огњишту:

„Ништа ме не би утешило да немах две мајке
нити бих нашао циља.

Једна ми је певала успаванке
и у дане крваве истине опасала мачем.

Другој сам ја племенитом сабљом косе резао
и певао занос на њеном задњем крштењу.

И зато је стаменом мирноћом био спреман, увек
када су црни облаци запретили громом уништења, да
им пође у сусрет, да у паганском чину осведочи и пот-
врди универзум своје личности:

„Када је полазио у рат,
отац их је обе пољубио и од сваке понео амајлије:
прамен црне косе и шаку црне земље“.

Здравковић је на том поразном врелу човекове
личности нашао социјалне и родољубиве нити којим
је исплео етичко језгро живота. На једноставном сим-
болу конструисао је тихом резигнацијом лик нашег
сељака у миру и рату. Тврд и огрубео у немаштини,
нем и тих у суровој борби за живот:

„С јесени је обавезно силазио у град
да од црне летине сваком по нешто купи.
Зној јевтин па је ноћио на станичној клупи,
а сољу и пројницом толио вечиту глад“.

И том животу рат доноси омчу, пораз, али и светли
тренутак етичког потврђивања и моралне узвишености:

„У селу беше први на првој црној листи
и сам ископа земљу да би легао у њу“.

Што се све са њим збило, изговорићу тихо:
Ни гуњ не би поднео више. А затим омча
и пркосни поклич што нас у пламену зањиха.
У овој слици као да су се резонирали полетни сти-
хови, ови и њима слични, повезани идентичношћу суд-
бинског тренутка генерација:

— Славно мрите кад мријет морате!

Хуманистичка вибрација прожима елегични при-
звук стиха, открива и указује на зрелост песничке
мисли:

„На путу згажен плод цветаће у семену
из кога ће све љубави да се помире“.

Осећајући поремећај и неразумевање међу људи-
ма савременог света, Здравковић будно опомиње и
указује на значај људскости и солидарности:

„Човек и човек
дисање у себи

Човек у човеку
простор у бескрај

Том свету разумевања предочава:

— Човек на човека
ланци и пепео.

И зато не игнорише тај свет, већ емотивно, али без позе, одмереном озбиљношћу изражава свој животни кредо, хуманистичку ширину љубави:

— Ја имам жељу, блистав сан:

да љубав сиђе међу људе,
да срећа сваком шара длан,
да нове зоре смехом руде;

Да свака суза у сан процвета
да ~~корак~~ срећних буде тих,
да сваки онај који клевета
презир и мржња буде свих“.

„Из ђачког споменара“ зрачи тиха и носталгична сета, младалачки разнежена и елегично заденута „свирком из даљине“ у којој одзвањају акорди песимистичких сећања и пропалих нада. Али тај песимизам дубоко у себи крије сјај непролазних успомена из чијих искричавих варница светли лепота постојаности и вечите оданости „обали среће“ са које животне плиме и осеке не могу да однесу „сјај плавих ведрина“. Јер, у његовом шапутању распознајемо „душу која сања“ и која уноси неку невидљиву моћ у сваку реч, стих и строфу. Те обичне речи су специфични облици лепоте у поетском ланцу асоциационих идеја и контраста:

Није моја, туђа је ова јесен:

Ја и живот мој још се нисмо срели.

И када ћутим над собом наднесен,
то неко други моје речи вели.

Независно од ове привидне одсутности Здравковићеву поезију прожимају праве вредности живота: у

њој има и снаге и природне љупкости, зато је у многим стиховима и жесток и нежан. У песимистичком тону неких интимних песама као да назиремо сузу, али и ватру која пламено сажеже бол. У његовој песничкој природи оркестрирају одјеци за сваки дрхтај људског осећања којима пронице у срж да би им одредио праву меру и место. И зато је добар број ових песама права слика живота, поетски исказаног у његовој оптељудској истини.

„Трагом палих звезда“ је циклус песама о младачком неспокоју који у илузионистичком лету доживљава празнохват разочарања, у коме је жена бег пред златним срцем, сјај и хладноћа чежње, суза у осмеху ишчекивања и најслађи напитака на ломачи патње. Она је недостижна отровница у цвећу жеља, перфидна мачка у лепоти голуба која у тишини опролећених нада хара у души песника и ствара ломотресе од којих се разгоревају ватре мутних немира, чији пламенови постају лахори за расцветавање неразумне сете. И кад се опрашта од вољене жене, оптимистички удара у сетно звоно осећања да би је гануо до срца истином која метафорично прераста у звезду, у чијем сјају трепери суза растанка слеђена тишином неостварене љубави:

— Као што дође тако оде:
ништа ти нисам узо, ништа дао.
Овог тренутка само ми је жао
што људи теку као вода.

Јер наш песник у љубави тражи непролазну песму која израња из суза и чије висине назире у лету ка небу, лету који носи буру и кишу успомена које се памте до гроба. Међутим, Здравковић је своју елегичну лиру пригушио реком тишине да би се боље разазнала бујна експресија његовог стиха, који је језгровит и сочан, али без китњастих ђинђува и непотребног руха апстракције. Рима му је прилично немарна и зато је ритам у по некој песми широка река чији неравномеран жубор ремети музикалност стиха и загрцне мелодиозност мисли.

„Тренуци лирике“ представљају талентованог и зрелог песника. Из њених стихова зрачи рефлексивна песничка физиономија која од песме жели да буде птица која буди и разуме и чија ће мисао као лампа у ноћи да окупља лептире. Оштар и сентименталан и зато елегично дрхтав, нежан и болићев и зато емотиван, он је сав окренут човеку који у овом песничком дневнику има младалачко лице које су прошарале боре живота.

Ова збирка, саткана од нити најтананијих интима, добија у графици Миодрага Павићевића једну веома успелу и скоро недељиву паралелу. И у овој другој личности сусрећемо се са скоро истоветном поетском природом која свој израз, свој свет, своја тражења, место стиха, налази у игри тамних и светлих површина.

У сликарству Мише Павићевића сусрећемо особени креативни тон који се креће у црно-белом оквиру. Форма његових слика је реалистички презентована и емотивно наглашена, али по свом декларативном опредељењу ова графика већ значи једну просторну димензију која скреће пажњу на себе.

Он своје слике конструише од тривијалних објеката који га сусрећу у обичном животу. Тим знањем и обичним предметима, Павићевић задржава њихов примордијални облик и значење, не мењајући им спољни изглед.

Рађени су без претензија да буду домет техничког израза, што је врло чест случај наших младих уметника, нити пак да збуне модерног гледаоца неком социјативношћу или својим анегдотским изгледом.

Они су настали као израз реалног односа према објекту. Из таквог односа проистекло је низ радова насталих у скорој прошлости. Вештином потеза, уз видљив смисао за одабирање мотива, остварене су савсим складне целине. Запажа се да је више заинтересован за мотиве који припадају даљој прошлости, где са једним кратким и меканим потезом дочарава патину „инулости (Купола цркве).

Павићевић је опседнут графиком која иде за пуном пластиком, што постиже фином модулацијом од светлог преко полу-тонова до највећих тонских дубина. Може се рећи да се под тим црно-белим тражењем може чак да назре и боја. Површине испуњене на овај начин остављају утисак пуне поетске сликовитости.

У првом плану је основни мотив слике, због тога што у њему и реализује жељу да у смени светла и сенки добије такву пластику. Други и даљи план је врло редак, мада је и он заступљен (Панорама Лесковца и Обала). У свим другим је само тек назначен као регулатор равнотеже саме композиције. Поента је стављена на оне композиционе детаље који му дозвољавају да такав однос реализује са пуним поетским сензибилитетом.

Привржен фигуративном изразу Павићевић за сада не показује жељу да свој однос према спољњем свету мења. То и јесте још једна потврда његовог убеђења и става према модерном уопште.

Павићевић је сав окренут свету животне реалности у коме радознало посматра, опсервира и преноси на хартију разноврсне објекте и то чини мирно, без патоса и ликовне егзалтирности.

Основна одлика Павићевићевих слика је складност коју испоставља између структуралног склопа слике и уметничке сензебилности, између игре сенки и линија на слици. Цртеж су рађени тушем и то тако да технички поступак представља његову оригиналност. Но, и поред овакве констатације у извесним тренуцима, желели то или не, намеће се упоређење са старим мајстором цртежа Љубом Ивановићем, а то обавезује на још упорније тражење сопственог израза, али под условом да се не изгуби оно што се већ стекло.

Посматрано у целини, у овој књизи и другим листовима, књигама и публикацијама, ликовни опус Мише Павићевића делује аутентично и хомогено. Сви елементи слике подређени су жељи да се пронађе свој стил и постигне хармонична звучност и артикулација.

Мирослав Миловановић

13

ЗЕМЉА И РАТ

THE END OF THE WORLD

ДВЕ МАЈКЕ

Син сам двеју мајки и оца чији гроб не знам.
Туга безимене хумке уселила се заувек под моја ребра.
Ништа ме не би утешило да немах две мајке
нити бих нашао циља.
Једна ми је певала успаванке
и у дане крваве истине опасала мачем.
Другој сам ја племенитом сабљом косе резао
и певао занос на њеном задњем крштењу.
Кад је полазио у рат,
отац их је обе пољубио и од сваке понео амајлију.
прамен црне косе и шаку црне земље.

Н Е М И Р

Тај драги глас што се дуго не јавља
узнемирио је јато птица
што лете преко недогледних равница

То није жена која нас оставља,
већ сан и нада неспокојна лица:
крваво срце у кругу од жица.

СЛУТЊА

Ноћ, и лавез узнемирених паса.
Ноћ, и лавез узнемирених пса.
Можда је путник, путник из далека
што је већ давно отишао без гласа.
Кога ли то смрт пред кућом чека?

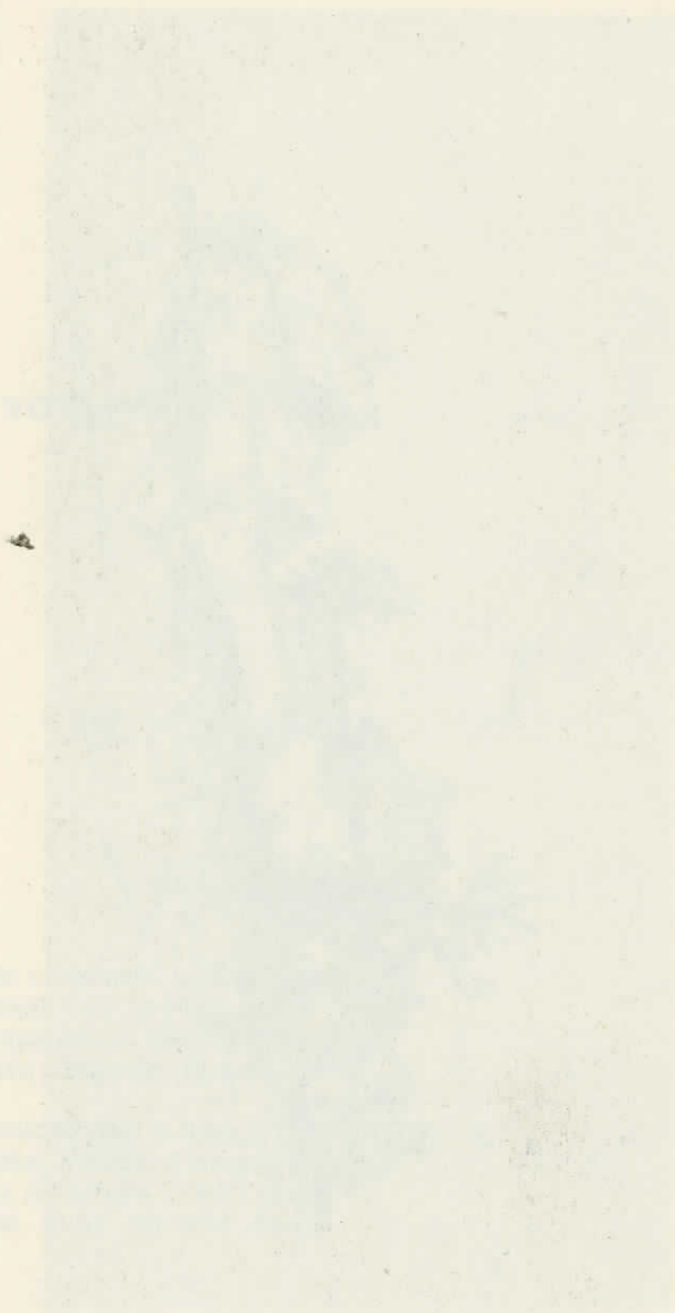
ЗОРА

Диже се поноћ, заплави зора,
буновне очи отвори свет;
у недра своја закрили гора
уздаха бурних румени цвет.

Потече живот и његов шумор
лутања сивих успори ход;
у оку људском утрну умор:
обали неба кренуо брод.

СЕОСКИ ПЕЈСАЖ

THE

PROCEEDINGS

OF THE

ROYAL SOCIETY

OF LONDON

FOR THE YEAR

1880-1881

AND

THE

ANNALS

OF THE

ROYAL SOCIETY

OF LONDON

FOR THE YEAR

1881-1882

РИМЕ

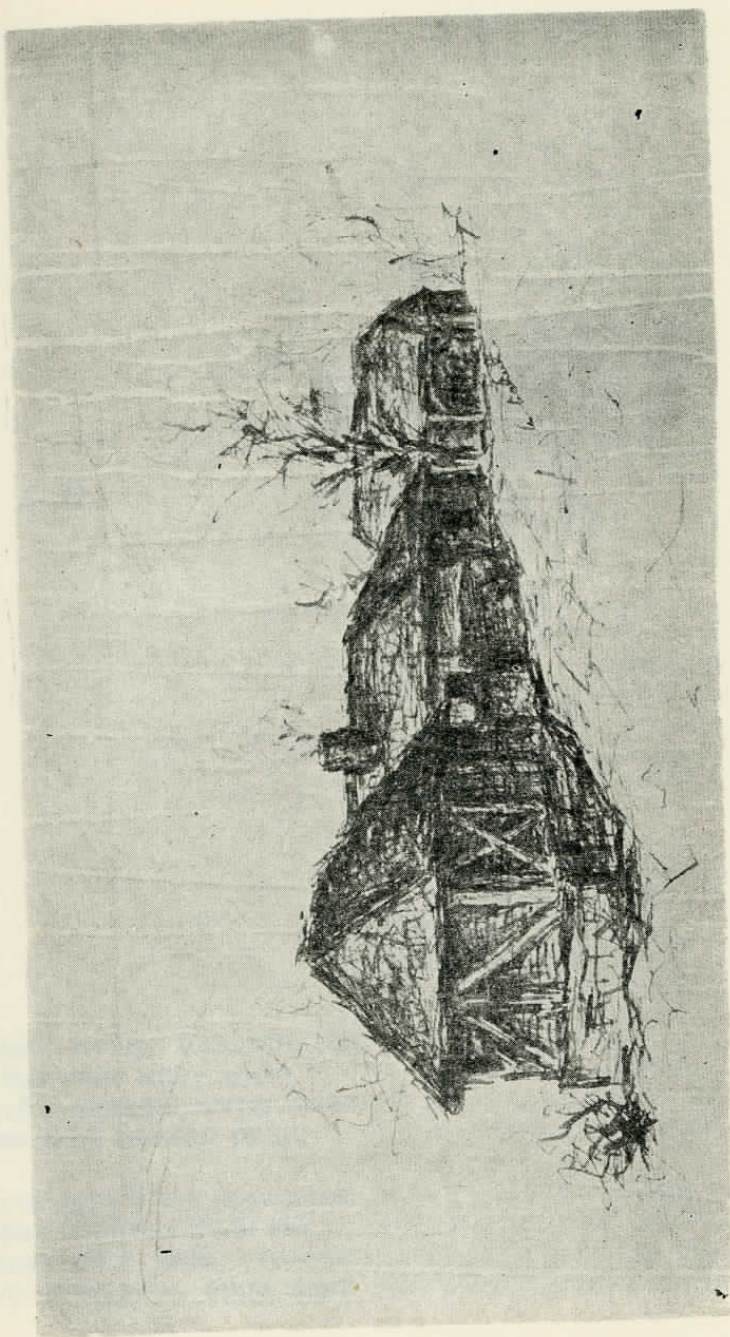
Немам хитнијег посла него да говорим,
било како, зашто, само да је из мене.
Тако могу најлепше живот да ловорим
и да икрим себе на врховима пене.

Гледам оца у гуњу и осмишљаам риме,
као сунце и живот, човек и човечан.
Умем да се разлистам, да горим од зиме
и да будем мржња кад сам јој противречан.

ХОДОЧАШЋЕ

Ходочасници са звездом на темену,
да ли то глас смрти из воде извире?
На путу згажен плод цветаће у семену
из кога ће све љубави да се помире.

Огромна крв зденута је у стогове.
Сунце у лобањи недокучивог је сјаја.
На белом ветру што слаже речи у слоге
долазим из завичаја.
Тјентиште, 1957.

МОТИВ СА СЕЛА

С А Н

Ја имам жељу, блистав сан:
да љубав сиће међу људе,
да срећа сваком шара длан,
да нове зоре смехом руде;

да свака суза у сан процвета,
да корак срећних буде тих,
да сваки онај који клевета
презир и мржња буде свих.

Г У Њ

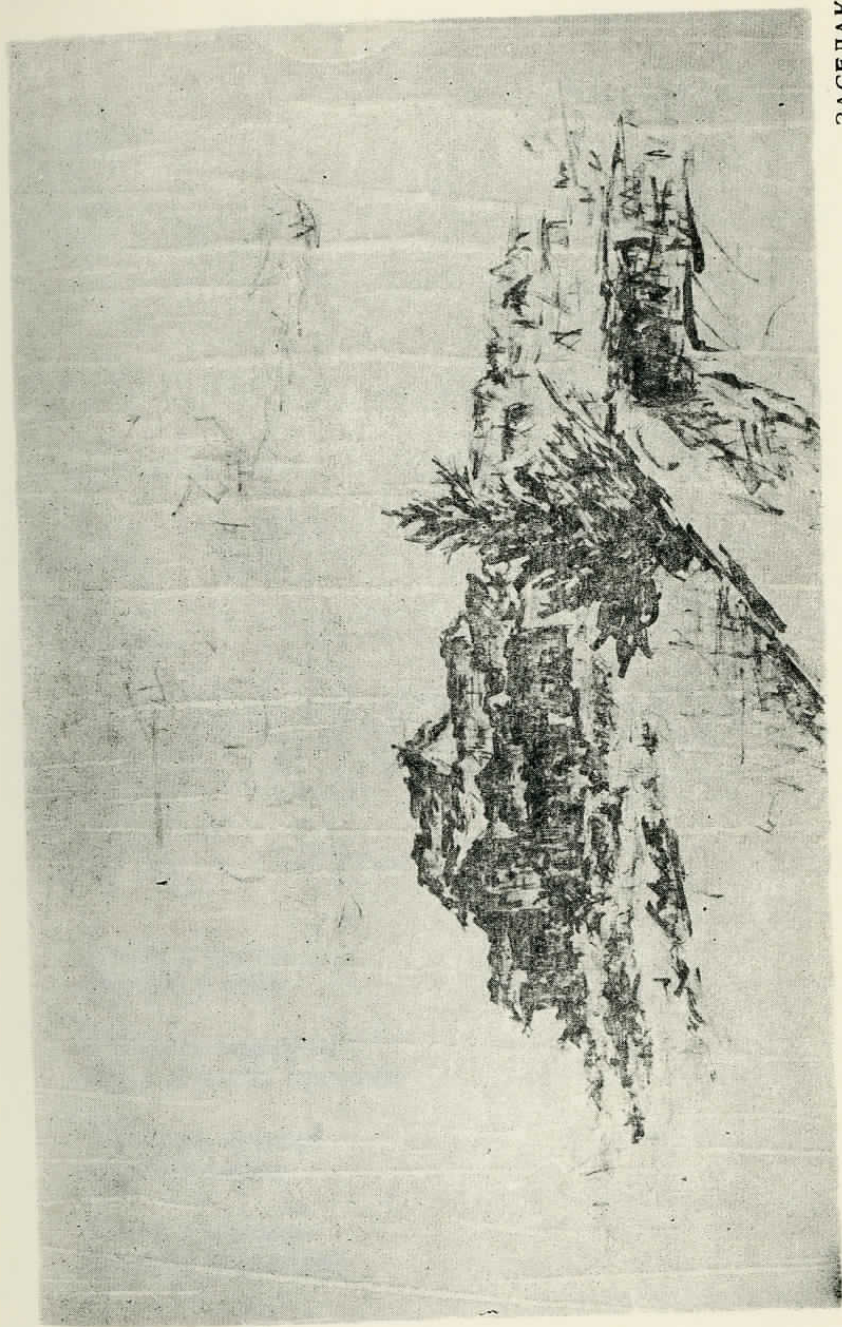
Још стоји почађала слика: отац у гуњу.
Ко на вешалима он, виси о клин гуњ исти.
у селу беше први на првој црној листи
и сам ископа земљу да би легао у њу.

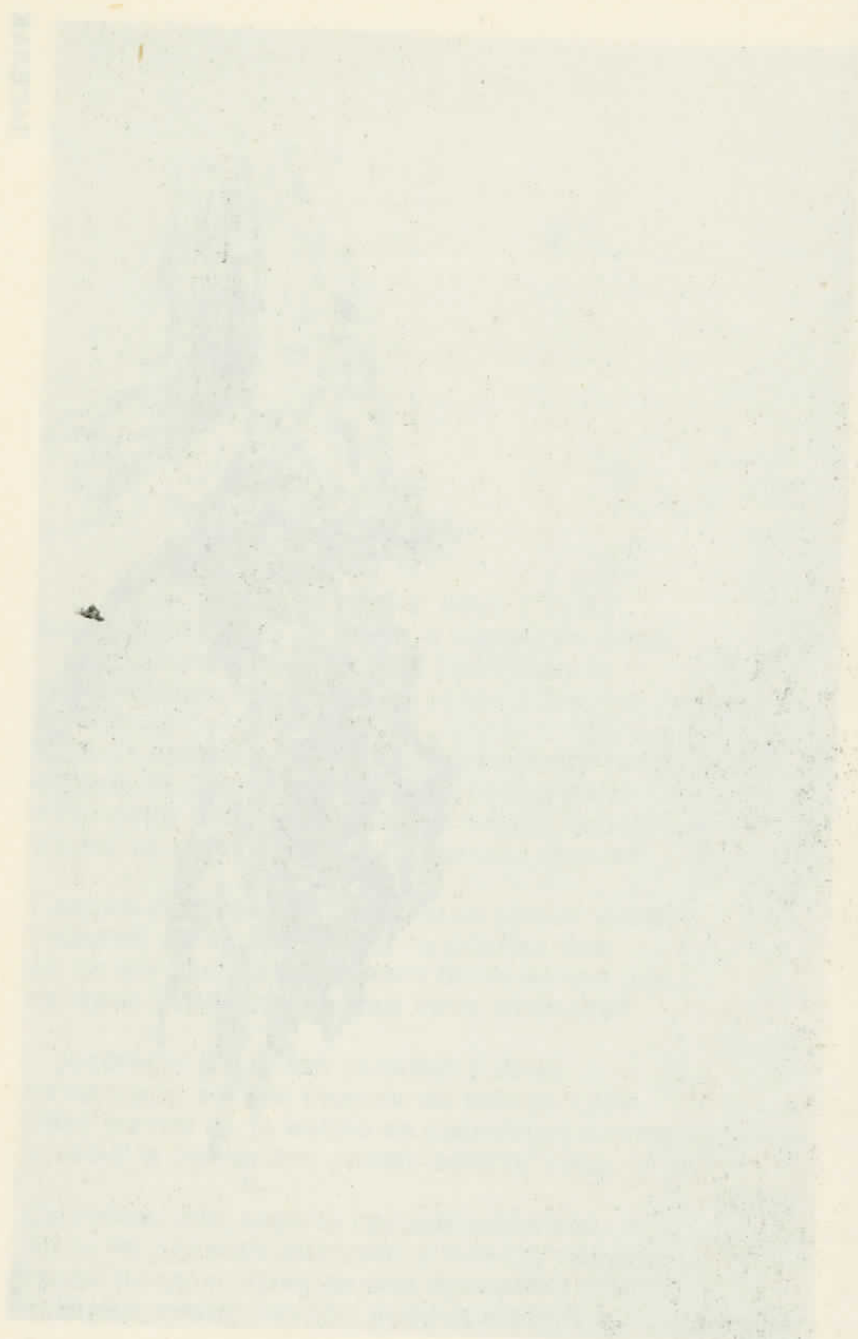
Шта се све са њим збило, изговорићу тихо:
ни гуњ не би поднео више. А затим омча
и пркосни поклич што нас у памен зањихо.
Убрзо за њим и мајка заневолја, сконча.

Гледам избледели гуњ и један живот мали.
Радовао се као дете кад га обукао нов.
Је ли могуће, да цео живот беше мучан лов
на мрве радости што нам сити отимали?

С јесени је обавезно силазио у град
да од црне летине сваком по нешто купи.
Зној јевтин па је ноћио на станичној клупи,
а сољу и пројицом толио вечиту глад.

Са тобом, оче, корача градом јесен ова.
То се ти радосно смешиш у осмеху сваком;
зреле плодове крви делиш препуном шаком
и вијеш сунцу гнездо испред набреклих снова.

Човек и човек
дисање у себи

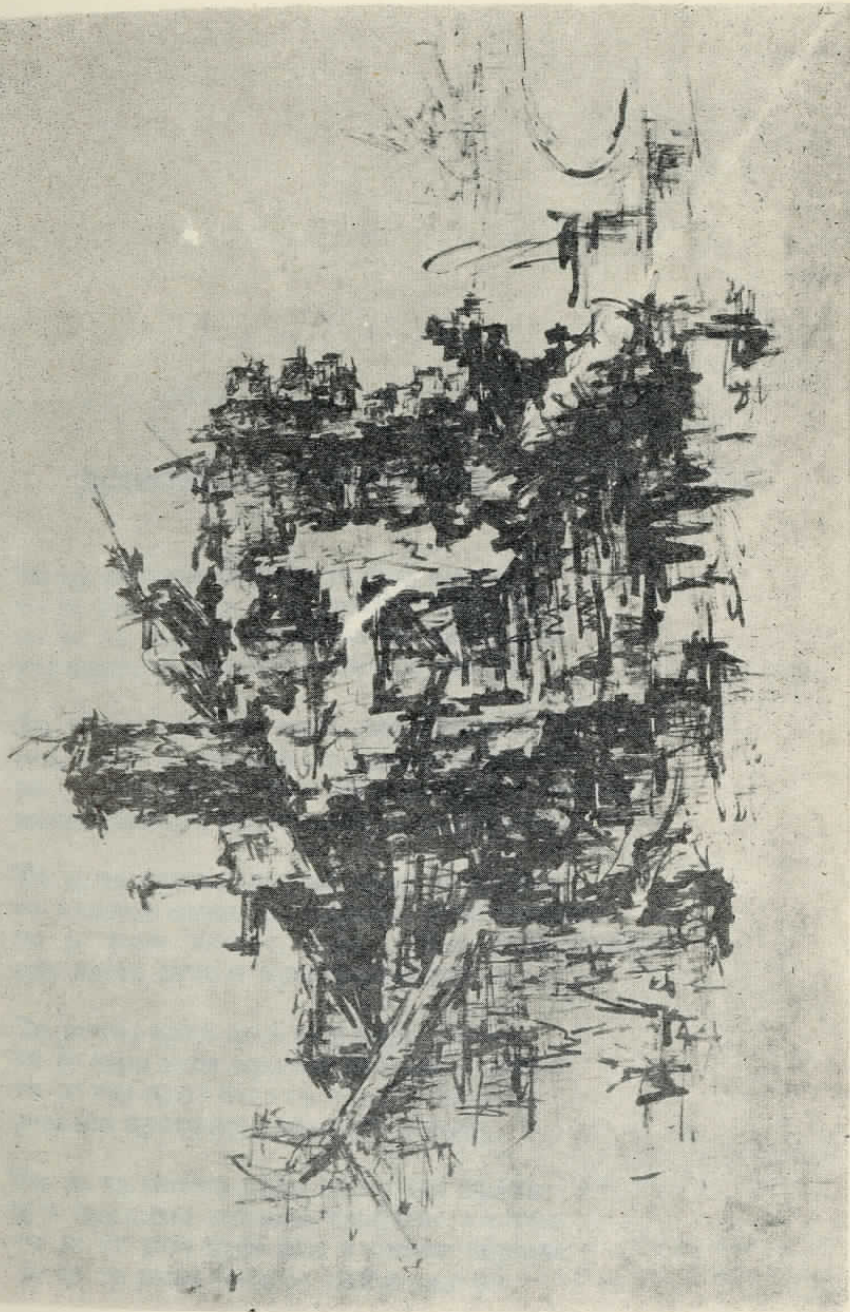
Човек са човеком
ласта и ластва пролеће

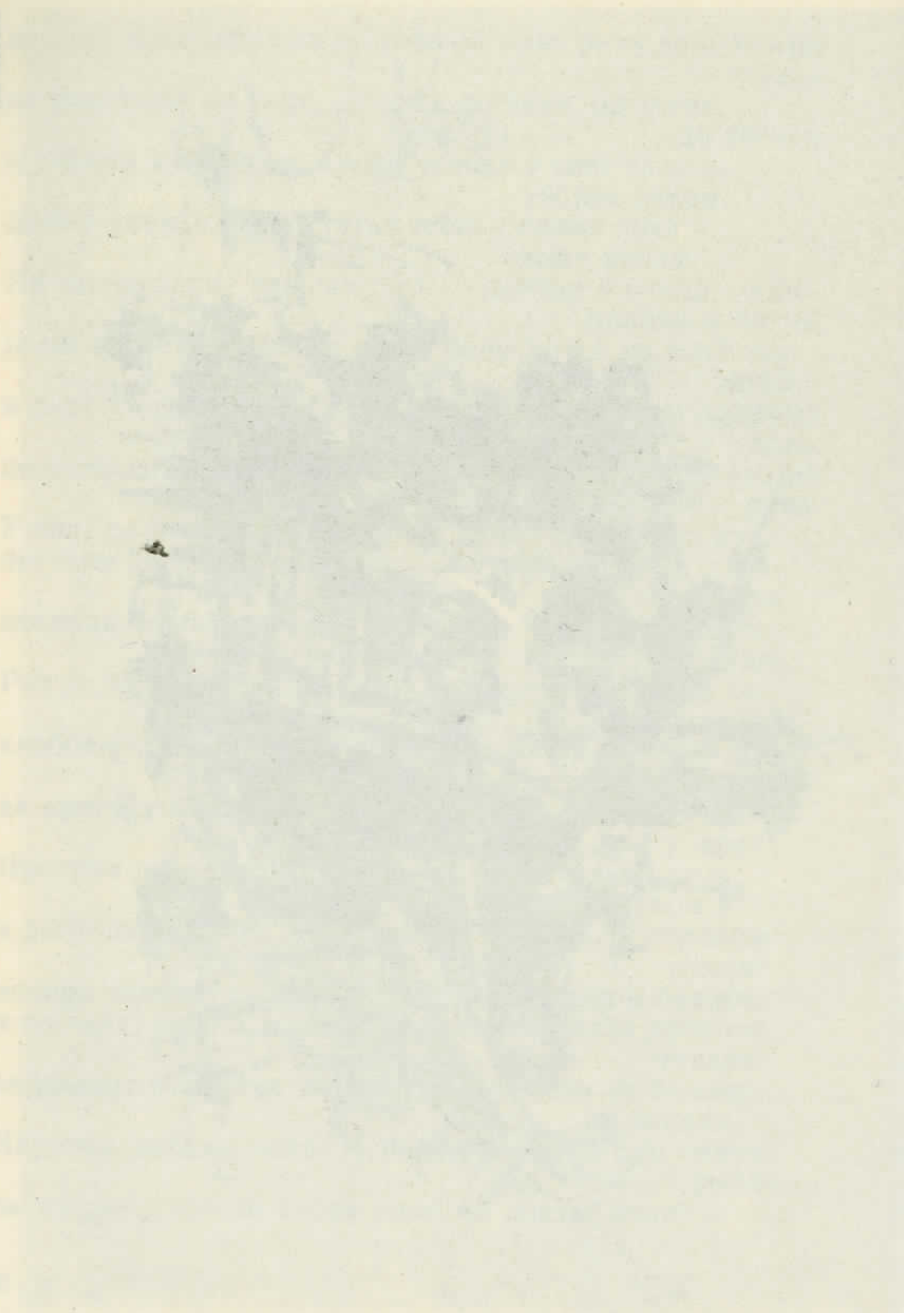
Човек на човека
ланци и пепео

Човек у човека
простор у бескрај

ГРАДУ РАТНИКУ ЗА ДАН СЛОБОДЕ

Колико пута шврљах по теби од прве речи до птичијег
гнезда,
од радовања до себе, од срца до чела, од јутра
до звезда,
и плових у сутон на љусци чежње у свет далеки
твојом реком,
да бих увек, о увек, стигао теби, у своме граду
своме неком.
На твојој длану све сам био — лептир и птица, клис,
праћка и чигра,
јачах на ветру, срце у срцу, бело јагње на плећима
тигра
и раст у сенци твога несна: стиснуто срце у подруму
дана,
досегло до сна, до речи брига и горког вида, до твојих
рана.
У овај разуман час, док брсте сунце обалом уз иве,
ластари босонога пролеће... Ћутимо себе. За ручак
шљиве,
зделица чорбе и нешто, камен ли, тек, пође па запне
ког гуше.
Рат је то, причали. Схватих, мора тако бити: да се
у сну пуше
хлебове, да се градови руше, да сокак замре у
вечерњи сат,
да крпењача ископни, да човек човеку набија нож
у врат.
Протрчи данас и ти кроз мене, са заставама под
славолуком,
и дотакни се свега што било, мило немило, зеленом
руком:
невера чемера, гробова и хероја, камџија и буvara,
и помилуј нежно, о нежније, рањава плећа древног
чуvara:
за рапорт историји, рапорт ужаса, нека се биљем
зацели.
Хајдемо, весеље чека. Играјмо као што смо гинути
умели
за мушку част, за висок раст, за живот цели!

ДОМОВИНА У ПОВОРЦИ

То су те реке без броја, без краја,
то је та звезда што непрестано сија,
то је та љубав отимана из загрљаја,
тај цвет, то дрво око кога је змија.

То је тај глас за који смо будни
стално, и у сну као на мртвој стражи,
то је тај извор што нам мишице снажи,
наши напори крунисани и узалудни.

То је та земља што од крви затрудни,
то слатко вино, та мржња осветничка,
то је наш живот, наш осмех доброћудни,
све наше сузе и пушка устаничка.

То је тај зрак што нам зари стазе,
то је наш нож против најдирње тмине,
то је тај цвет што га и деца пазе,
лепота драгог и светлост истине.

То је та песма која нас увек прати
и у грудима снажно покрене клатно,
то је та реч што нас у снове сврати,
то су те реке чије је ушће златно.

ДОМОВИНИ

Да сам нешто изван тебе, мога сна, био бих врт
у коме сваки цвет, сваки лист шапуће моју смрт.

И да ме круна чека, чак младост друга, нова,
без тебе — био бих цар на црном одру снова.

ПИСМО ПРИЈАТЕЉУ СА НИЛА

Сад код вас нема радости и птица, ни девојке која би
да маше

шареним рупцем насмејаном мени.

Брате у крви, ја сам под сунцем које је и ваше,
па су ти очи бол у мојој зени.

Брат си ми, велим, а не знам ти име нити лице,
тек: и ја сам пио из те чаше, па до зоре
слушам таму, неспокојну као сан убице,
тај немир што таласа свет ко море.

Не мораш рећи, ја знам како боли слика коју кријеш,
то тешко срце и мисао коју оно плете;
и нећу сутра да се чудим ако пијеш
и љубиш као сина туђе дете.

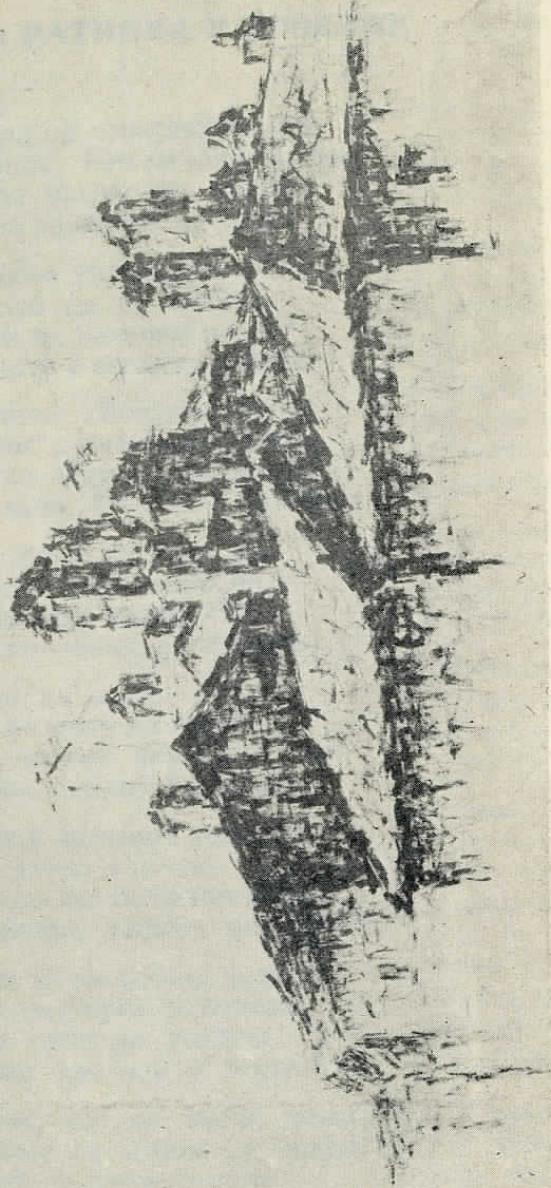
Знам, црно је и сувише да се не малакше,
сваки тренут видно откуцава твоју преку смрт,
а срце је за радости лакше
када јесен опустоши врт.

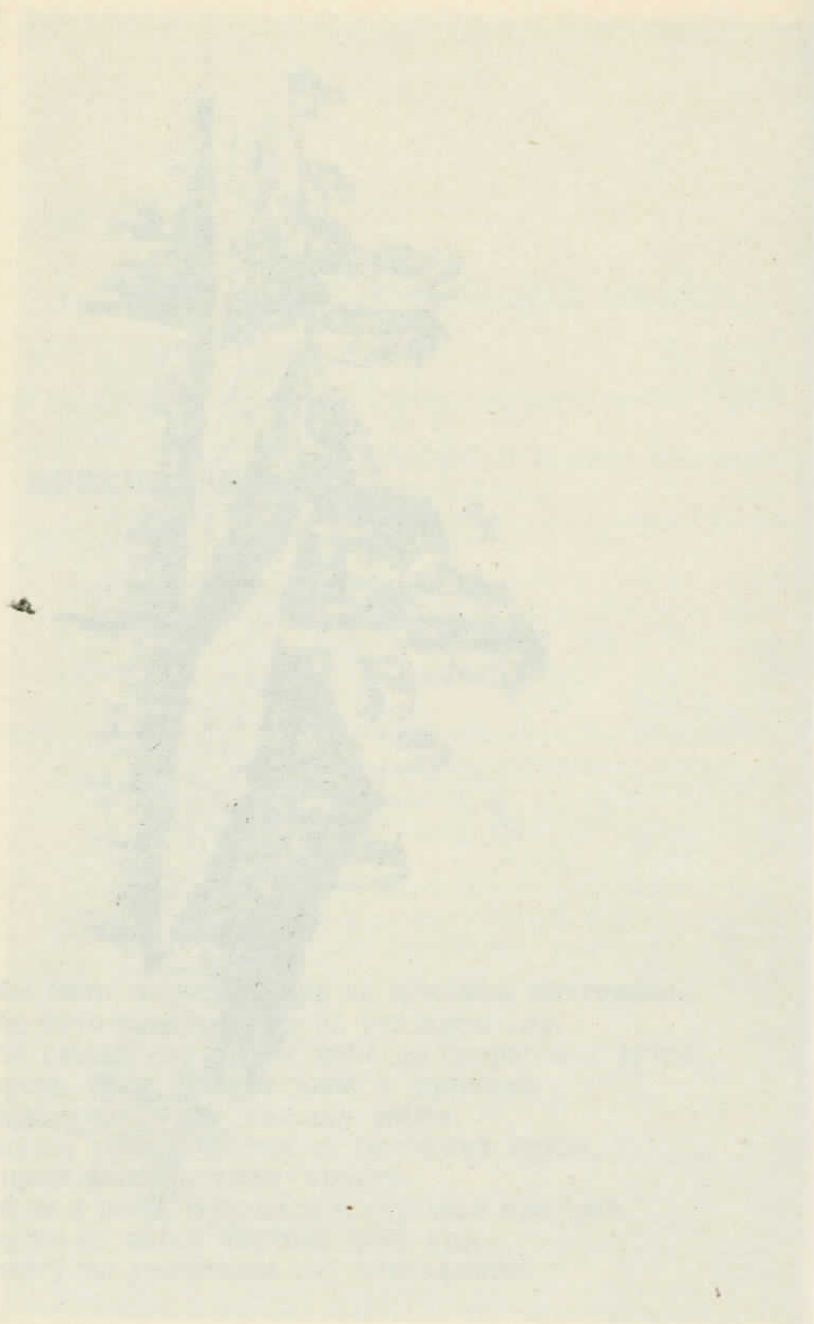
За очи мајке ко ће наћи смешак кад у болу ћуте,
за невесту што пред градом војну свога чека,
броји дане, часе и минуте,
да се врати, крвав, из далека?

Тим устима говори и стена кад је мртви љубе.
Домовина, та је љубав јодљикави цвет.
Пријатељу, твоје боје трубе
чује цео свет.

ЦРВЕНИ ЛИСТОВИ

Неће бити сасушена крв на црвеним листовима,
неће бити завејан снег на усијаном тлу,
неће никад, неће дуго, неће до сутрашњег јутра.
Сирота Мин, бићеш увек у причама
о прстима дугим хиљаду миља,
о мужи топлог млека са окованих груди,
о црву и столетном храсту,
о сили и робу, о љубави и суровим прстима,
о ружи са чијих листова капе крв,
о снегу на ужареном тлу човечанства.

THESE BOOKS ARE THE PROPERTY OF THE UNIVERSITY OF TORONTO
 AND ARE LOANED TO YOU BY THE UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
 ON THE CONDITION THAT YOU WILL NOT REPRODUCE OR
 CIRCULATE THEM IN ANY MANNER WITHOUT THE WRITTEN
 PERMISSION OF THE UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
 1. NO PART OF THIS BOOK IS TO BE REPRODUCED
 2. NO PART OF THIS BOOK IS TO BE REPRODUCED
 3. NO PART OF THIS BOOK IS TO BE REPRODUCED
 4. NO PART OF THIS BOOK IS TO BE REPRODUCED
 5. NO PART OF THIS BOOK IS TO BE REPRODUCED
 6. NO PART OF THIS BOOK IS TO BE REPRODUCED
 7. NO PART OF THIS BOOK IS TO BE REPRODUCED

ЕЛЕГИЈА РАТНИКА У ПРОЕЛЋЕ

Сан може некад од стварности јаче
да збиљом дише. Нисам био ратник,
ал видех: под шајкачом патник
на гроб је сео кријући да плаче

за давним смехом уклесаних очи.
Умрле зене као да се смеше
човеку тужном на каменој плочи
и сунцу овом што с људима плеше.

Под сликом пише: „Убијена мучки
крвавом руком душманина рода. . .
четрдесет треће. Одред кукавички“.
Човек још плаче. Плаче и Слобода.

Ево ме, мила, дођох да те видим
с цвећем и срцем које тобом бије;
пуштам и сузи нека плахо лије,
а да се тога ко некад не стидим.

Усне су твоје да осуде неме,
а руке жедне не могу да грле
пролеће ово, песме неумрле
што народ пева, скидајући бreme

тегоба мучних у ланцима тешким.
Крвава мрља јаука и плача
свируп је блесак на оштрици мача
што виси с бедра данима витешким.

Како да зовем ти ме нећеш чути.
Тишина твоја најтврђи је бедем;
па зато хоћу себе да уведем
у глуву ћутњу где век и минути

свеједно значе, ил' не значе ништа,
јер жудње моје са тобом су срасле,
а твоје очи већ су давно згасле
у грубој руци гадног чудовишта.

Поразно јасно до судњегачаса
носићу смех твој у дубокој тузи
и неми ужас у блатној јарузи
када си људе дозвала без гласа.

Кад душу моју лик твој заталаса,
ко сетна песма из далеких страна,
буди се спомен покопаних дана
са руком мојом око твога паса.

Ти, као ружа, цветаш и под снегом,
у лакој сукњи која крије беду,
и стрепиш слатко да те не заведу
крилато срце и месец над брегом.

Ја, опит тобом, мишљах да не марим
ни за шта што би раније ми било
разочарање; чак, биће твоје мило
подиже веру на сумњама старим.

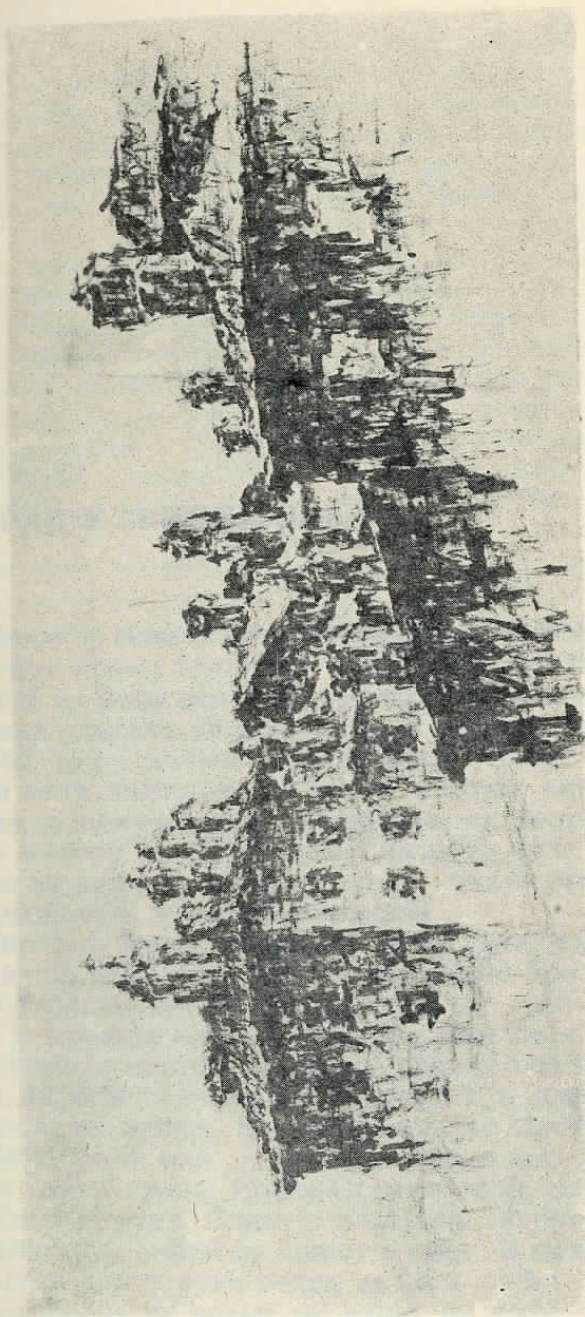
И сваку мис'о, која би из брига
никнула, увек су ми очи твоје
пуниле надом, ко слике нас двоје
странице празне наших школских књига.

Ал' једног дана измени се часком
смер наших жеља, идеала кула,
јер огањ рата који букну с праском
испуни собом свака наша чула.

И ми смо пошли путем нових нада.
Али око твоје поста чудан сев:
највећа љубав, и гроза, и гњев,
освете пламен народа што страда.

Сада су први дани премалећа
и земљу грли песма новог доба,
док тужни мирис цвећа с твога гроба
на љубав мајску са тобом ме срећа.

А црвен божур сећа ме на твоју
узаврелу, младу, проливену крв
и жудња луда гризе ме ко црв
за осветом тебе у крвавом боју.

Thou art the light of my life
The sun that warms my heart
The moon that guides my way
The stars that fill my soul

Thou art the love of my life
The joy that fills my heart
The peace that calms my soul
The hope that guides my way

Thou art the life of my life
The love that fills my heart
The peace that calms my soul
The hope that guides my way

Thou art the heart of my life
The love that fills my heart
The peace that calms my soul
The hope that guides my way

Thou art the soul of my life
The love that fills my heart
The peace that calms my soul
The hope that guides my way

Thou art the love of my life
The joy that fills my heart
The peace that calms my soul
The hope that guides my way

Thou art the life of my life
The love that fills my heart
The peace that calms my soul
The hope that guides my way

Thou art the heart of my life
The love that fills my heart
The peace that calms my soul
The hope that guides my way

Thou art the soul of my life
The love that fills my heart
The peace that calms my soul
The hope that guides my way

ГРАД У ЗЕНИЦИ ОКА

Лежи на зеници ока, у подножју зелених већа, благо нагнут према вечности. Окружио сам га црвеном оловком на мапи света и унео податке о њему, од безначајних утисака до искушења и сновиђења.

Ето, то су основни подаци о мом граду. Мом, јер је пун мога имена, мојих стопа и мојих виђења. Мој, јер сам у њему свачији. У ушима ми непрестано одзвања његово име, у њему су ми руке пуне руку, осећам их на рамену, о врату; лица и ствари зраче топлином детињства и сјајем успомена.

Све што имам одавде до неба дугујем неким. Њих више нема, али ја осећам њихово присуство као топло мајчино крило, као дах земље, као висине до којих је досегла њихова младост. Они нису имали када да трче за лоптом као данас дечади под мојим прозором. Јурили су и они, али за сунцем, и поцепали мрежу гвозденог мрака. И освојили пехар Слободе.

Ко су били они и како су победили? Била је то славна екипа града: Коста Стаменковић, Зеле Вељковић, Тома Костић, Благоје Николић, Марко Црни. . . Победили су борбом на живот и смрт. И пали на циљу предајући нам у руке пехар са кога неће избрисати њихова имена ни ветар, ни кише, ни време.

Они су ме учили витештву у одбрани боја застава и људском достојанству у понижавајућим положајима живота. И подигли ми чело да буде ближе звездама. Зато дугујем све, и будућност њиховог и мога града, њима учесницима највећег догађаја на историјској позорници — херојима Револуције.

Велики је град у чијем сам се крвотоку настао. Ја носим његове ожиљке, он корача мојим уверењем: да ће се пробудити као бајка у сну мојих кћери. То је најобичнији и најнеобичнији град на свету. Обичан по свему што га чини градом. Необичан свим оним што немају други градови, на пример његову историју.

Ако упознате његов животопис, знаћете порекло наде, пространство неба и лепоту смрти. Можете му увек доћи, јер није опасан зидинама ако то нису руке и момачко коло.

Цео град је данас под славолуцима. Ако намислите у њега, окупајте срце, јер ћете се руковати са мојим у сваком сусрету. Ако га сликате, нека то буде плсвеће острво у океану љубави.

МЕЛАНХОЛИЈА

Уморио сам се на овој мору души,
на овоме тешко-својем на убојном
овај морио сам се на овоме морио,
овај морио сам се на овоме морио.

У морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио.

А у морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио.

ИЗ БАЧКОГ СПОМЕНАРА

Овај морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио.

Овај морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио.

Овај морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио,
на овоме морио сам се на овоме морио.

Они су на једном административном састанку у
којем су учествовали представници различитих
институција из области културе, науке, образовања,
и др. Један од њих је био и један од
представника једне од ових институција.
Један од њих је био и један од
представника једне од ових институција.

Један од њих је био и један од
представника једне од ових институција.
Један од њих је био и један од
представника једне од ових институција.
Један од њих је био и један од
представника једне од ових институција.

Један од њих је био и један од
представника једне од ових институција.
Један од њих је био и један од
представника једне од ових институција.
Један од њих је био и један од
представника једне од ових институција.

Један од њих је био и један од
представника једне од ових институција.
Један од њих је био и један од
представника једне од ових институција.
Један од њих је био и један од
представника једне од ових институција.

НА РАДНОЈ СТУДИЈИ

НЕЗАБОРАВНА

Утрнула звездо, на мом небу снова,
ти си тужне песме свирка из даљине;
кад сећања зраци разгоне маглине,
бол изнова пише избрисана слова.

У заспалом куту ћутала си с тајном
да си била бура за немире моје,
ал' с цвећа и дуге прошлости скину боје
па нашара лик твој на платну бескрајном.

А хтео сам да те из срца избришем.
Но ти си ми, видим, у крви и свести,
иако те више ја не желим срести,
јер си сасвим друга а ја првом дишем.

Осмехом ми машу очи давне, снене,
и сећање данас о њима давори,
а сутра због других радост ће да зори
и у врту снова жеље да румене.

Пред очима мојим успомена плеше
на музику сетну давног премалећа,
Све су чаше празне. . . ко и моја срећа.
Пропале се наде горко, горко смеше.

Па и онда, вазда, чак са дна дубина,
шумориће болом потопљено цвеће,
јер никада неће са обале среће
да однесу плиме сјај плавих ведрина.

ОТРГНУТА

Збогом — то је све што су усне могле рећи,
остало је било у оку.

Волим — то је пут који нисмо могли прећи,
макар трчали у скоку.

Патим — то су мисли што ће сећањем тећи
и копати рану дубоку.

ЖЕНА

Пристао бих на све муке
да савијем око паса
њена стаса
вреле руке;

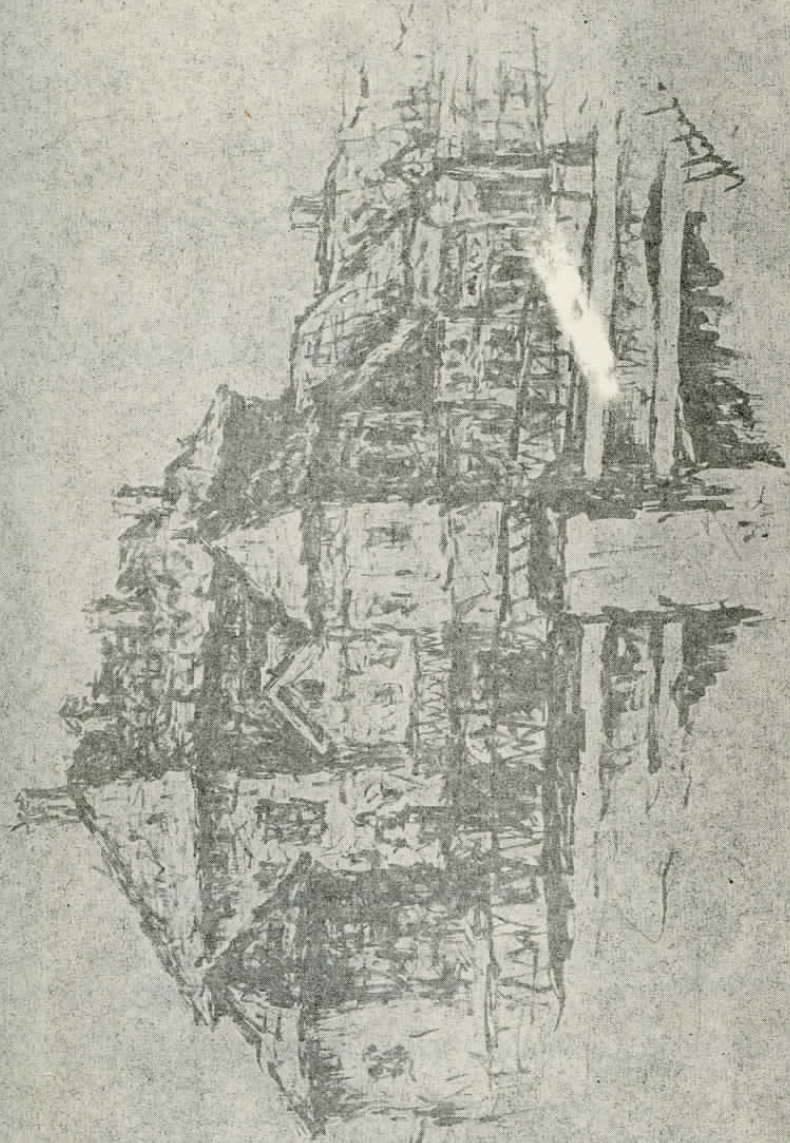
да на талас њених груди,
ко у меку, бујну траву,
спустим главу
препун жуди

и да заспим док ме тако
пуна снова, пуна звука
њена рука
грли лако.

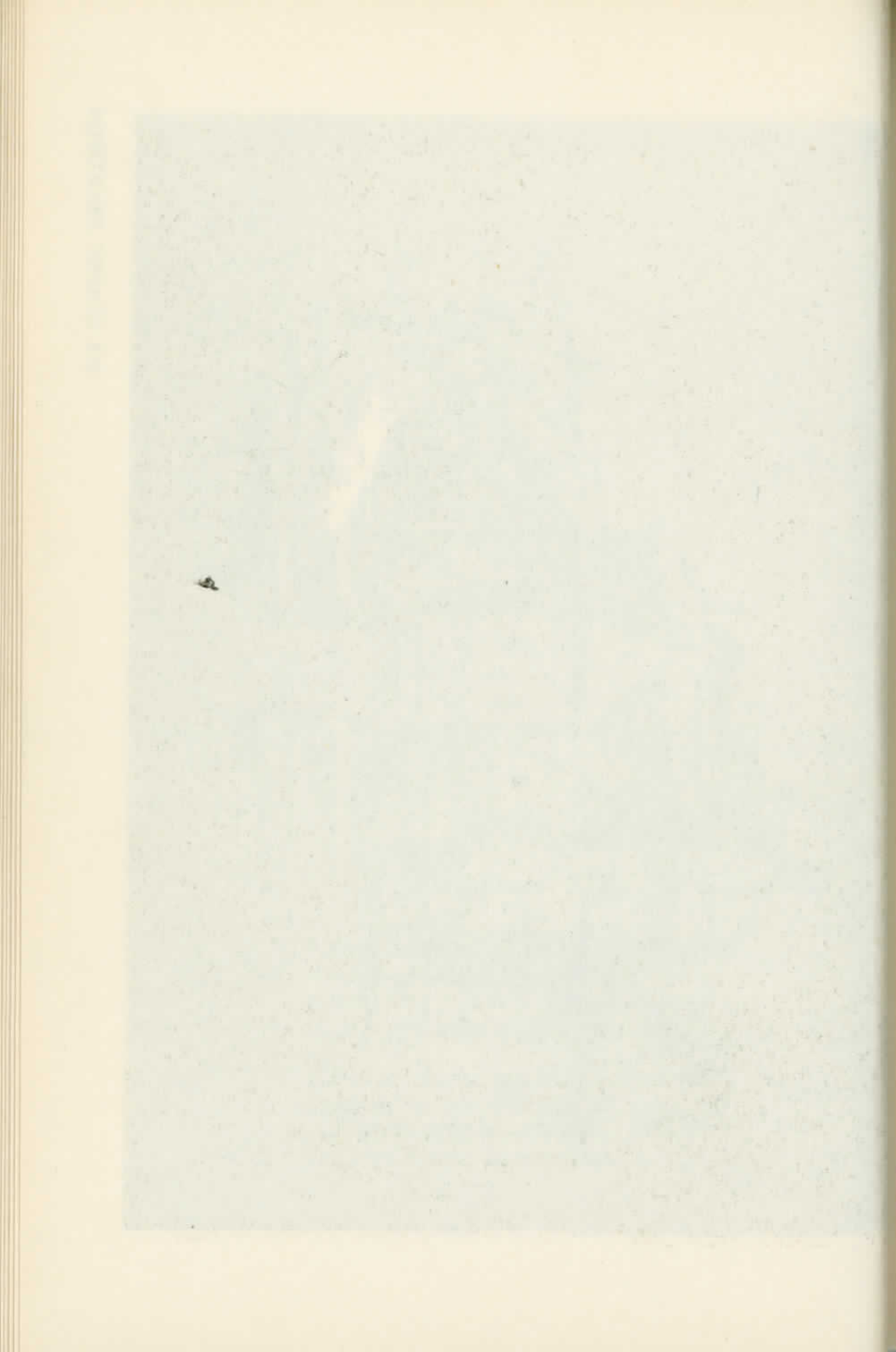
АКО СИ ПОШЛА. . .

Ако си пошла да се не вратиш,
понеси пехар из кога си пила
и моју тугу ако је схватиш
да ми је цвеће наших априла.

Ако си пошла да се не вратиш,
нека те птице селице прате;
ако због овог пролећа патиш,
нека те кише јесење врате.

ИЗ СТАРОГ ЛЕСКОВЦА

ИСПРЕД ОБЛАКА

Рећи ћу тише од шапутања
драгој на уво:
кроз свет сам ишао слепо и глуво,
јер бејаш душа која сања

живот и љубав изнад облака.
Данас ме веже
за тебе, мила, живот што реже
оштрицама снове дечака.

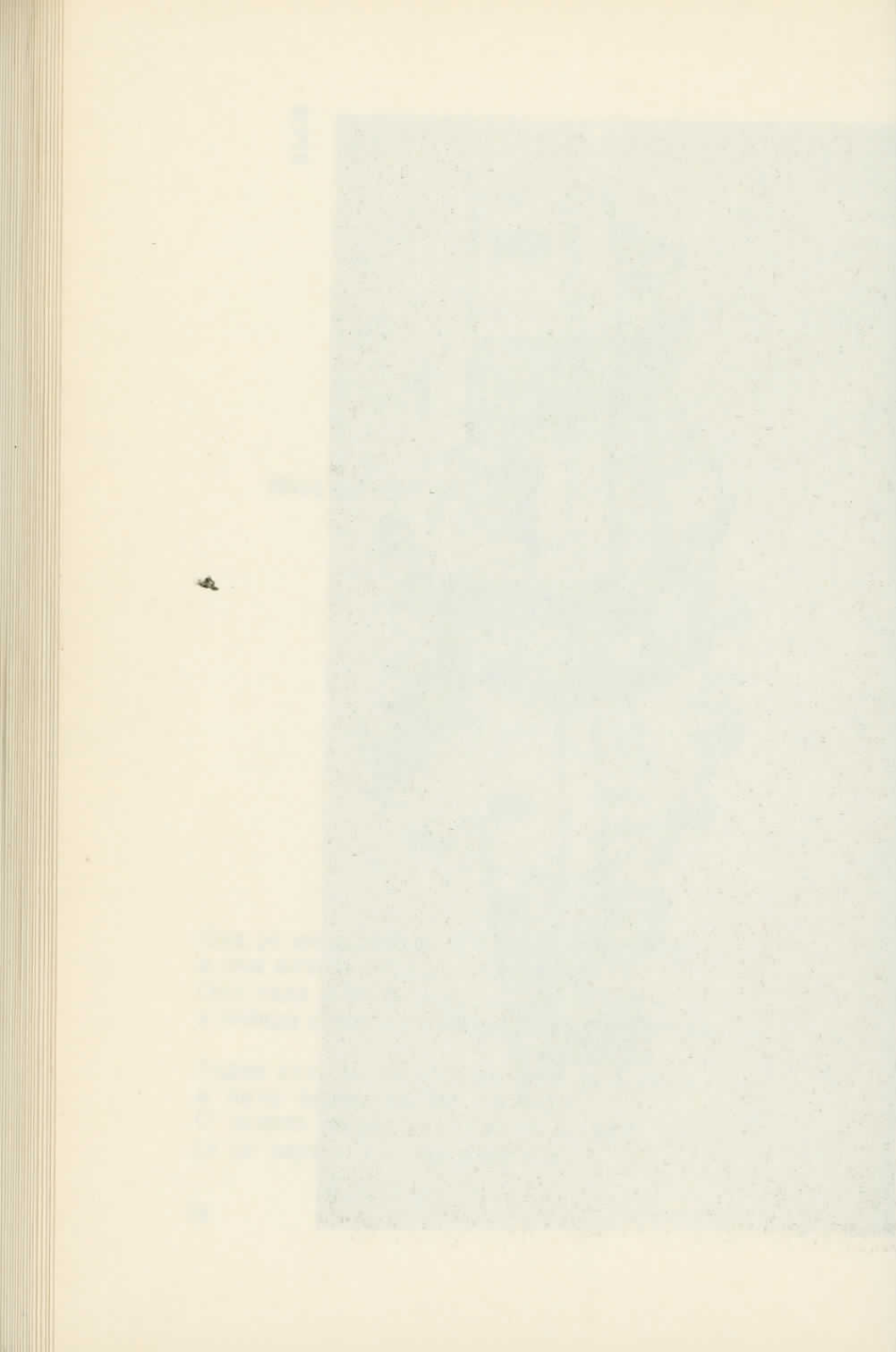
МОЈА ЛЈУБАВ

Она је моја светлост и моја празнина
и очи нечије чија ме судбина чека.
Оне сада можда самују као горчина,
а можда искрено лажу љубав неког човека.

Једна девојка не зна да ли и ја љубим
и пита зашто се не веселим. . .
О зашто ноћас тако лудо желим
да се заувек некуда изгубим?

КРОБ

Варијације на тему: ЈЕСЕН

1.

Није моја, туђа је ова јесен:
ја и живот мој још се нисмо срели.
И када ћутим над собом наднесен,
то неко други моје речи вели.

Сакриће тугу дрвореди свели
и лист у блату са звезда отресен:
проћи ће младић пијан и занесен
што нема ништа и не зна шта жели.

2.

Никоме се толико не опирем
ко себи самом. Ето, око цвета
целу се јесен са собом препирем,
стално нешто зановедам.

И, не знам како, одлутам у влати,
и тамо дуго о нечему ћутим. . .
Не, нисам пијан кад себе грлатим
огрнутог лишћем жутим.

3.

Није ми ништа,
само ме јесен растужила нечим.
Изустим љубав, кажем нежност, па одболујем речи
крвав и жут као да долазим са бојишта.

И тражим неког. О, коме да се на конак понуди
свето обиље тела на којима спавам. . .
Треба ли да се стидим што у мени застуди
од сасушених трава?

ЈЕСЕН, ОНА И ЈА

Није ми, није више жао
што јесен сиви, оставља траг.
Јуче, у сан је процветао
девојке осмех драг.

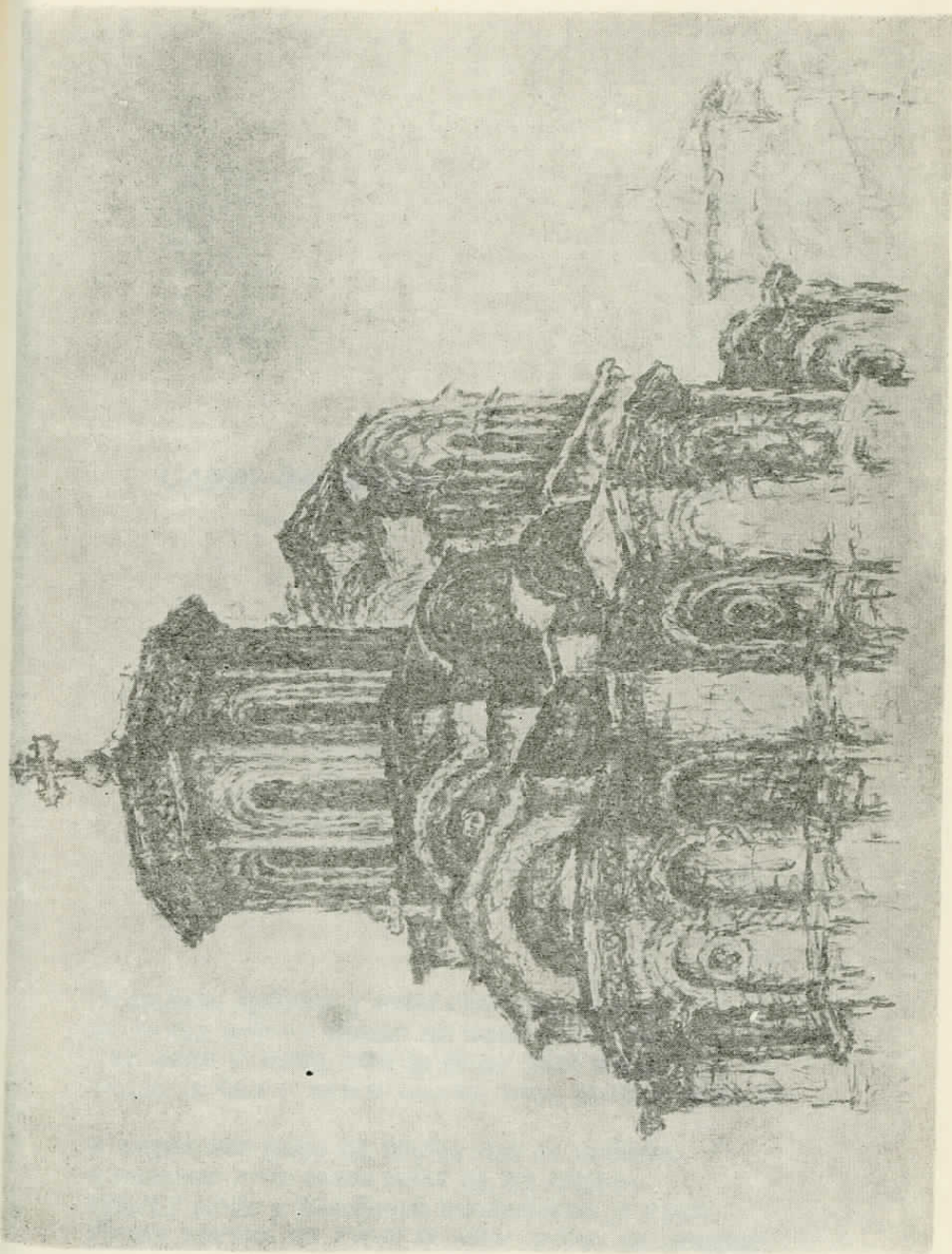
Све ми се чини овај пут
да сам о срећи мало знао. . .
Гледајте, људи: месец жут
над њеном кућом стао!

Мораћу сутра да је питам
откад јој месец друг;
и, док јој песму не прочитам,
поглед њен биће збуњен, дуг.

Затим ће она рећи у шали
да је посечен пријатељ дуд;
о, смејемо се свему ко мали
— она лепа и ја луд.

Под дудом ме је корила она
да нема смисла и — шта још све!
Била су јача у нама звона
и моје руке обадве.

Није ми више, није жао
што јесен жутим застире праг:
у љубав ми се расцветао
девојци осмех драг.

САМО ЗА МЕНЕ

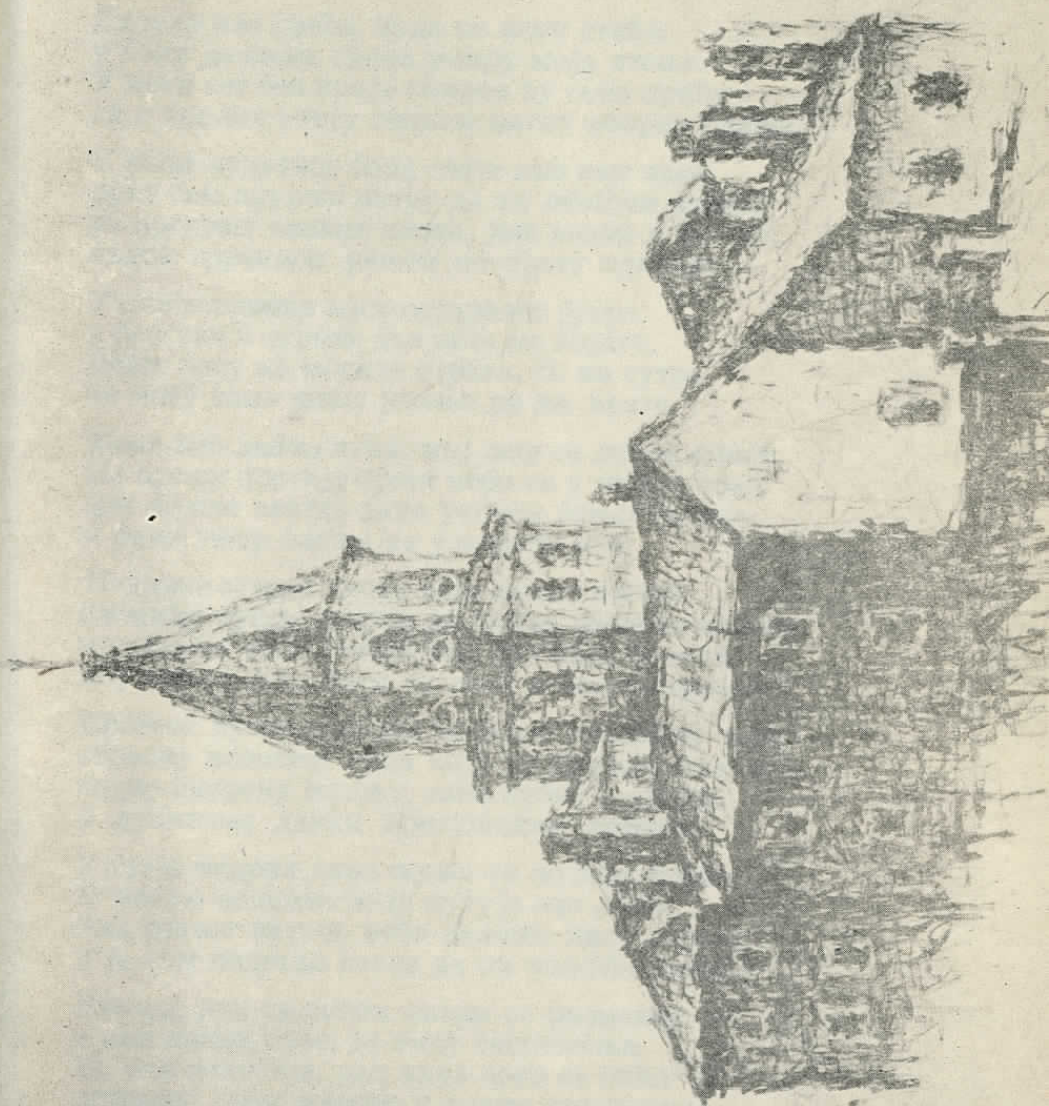
Осамљен, дубоко у себи себе сам окиво,
да никад ништа тешко из мене не прне.
Све лепо у мени што је било још живо
кидао је бол у чијем кљуну моја звезда трне.

У вировима дана од цвећа сам се скриво,
и ниједно лето више неће да ме сврне:
између мене и младости непробојно је црно.
Утули светло да твоје белине ноћас не поцрне.

ОБЛАК

У букет планина, у шум што ослушкује,
у срце кроз стрелу и цвеће што гори
једино облак може да се обликује
и да ме изговори.

Нико сем ветра није расплакао мене
и нико није грлат као ја кад ћутим.
Звезде су само очи кишама умивене
на стазама жутим.

СТАЗЕ

Далеко као срећа, куда не могу стићи,
у болу јесењих грана умиру моја хтења.
У неки сат без краја смирен ћу себи прићи
да с врелих очију скинем маглу опорих бдења.

У ноћи лудачког бола своје сам име звао,
руке сам пружио ветру да их лишћем завеје:
уз прегршт танких снова, још ведар и не зао,
падох горчином рањен на прагу одисеје.

У злато невинне косе остарелог јутра,
у безглав и сурови дан носе ме појате.
Дођи, зову ме могице страха. О, ни сутра
не могу вама кише јесење да ме врате.

Мене већ давно нема: мој леш се дивно њише.
Из црних костију сржи небо се у живот точи
док љупке звезде дана укочен замах брише
и рани умор капље на узавреле очи.

Изданке старих снова које живот посече
сломићу руком својом да никне заборав жељен,
из свежих рана стабла сва крв када истече,
мој живот неће бити на смех и бол раздељен.

Брегове ћутања носим за једну пролећну тајну
страсну исповест срца коју не пружих ником.
Једну свирепу жудњу, тако кобну и сјајну,
у дубинама давим пригушеним криком.

У сјају ведрих дана љуља се људска барка.
У земље незнане болу путује ово данас
(кад живот натуче небо даљине нису варка),
и ја сам подигао весла да их пољуби талас.

Никада још са собом нисам се разменио —
и ако носим сузе, то нису сагрешења.
Еј, очи голубије, над вама соко се вино:
истрајно срце људско у паклу искушења.

I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks

I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks

I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks

I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks

I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks

I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks

I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks

I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks
 I have not seen the sun in many weeks

ТРАГОМ ПАЛИХ ЗВЕЗДА

ТРАГОМ ПАЛИХ ЗВЕЗДА

ALLEN'S KILLER 1971-77

ТРАГОМ ПАЛИХ ЗВЕЗДА

Ко ме то буди са тврдог узглавља?
Уђи ако си жена
и врати, врати ми моја вретена
да испредем сан од крви и здравља.

Ако си крадљивац, уђи крадомице
да те не чује себичност у мени.
Потом се окрени:
судбини својој да препознам лице.

Ако си бедник који безгрешно греша,
уђи. Заложимо се хлебом и вином.
А кад се опет састанаш са тмином,
мноме се утеши.

Ако и ти луташ трагом палих звезда,
са болом својим неповратно мини,
јер све ми се чини
да сам птица без крила и гнезда.

Ж Е Н И

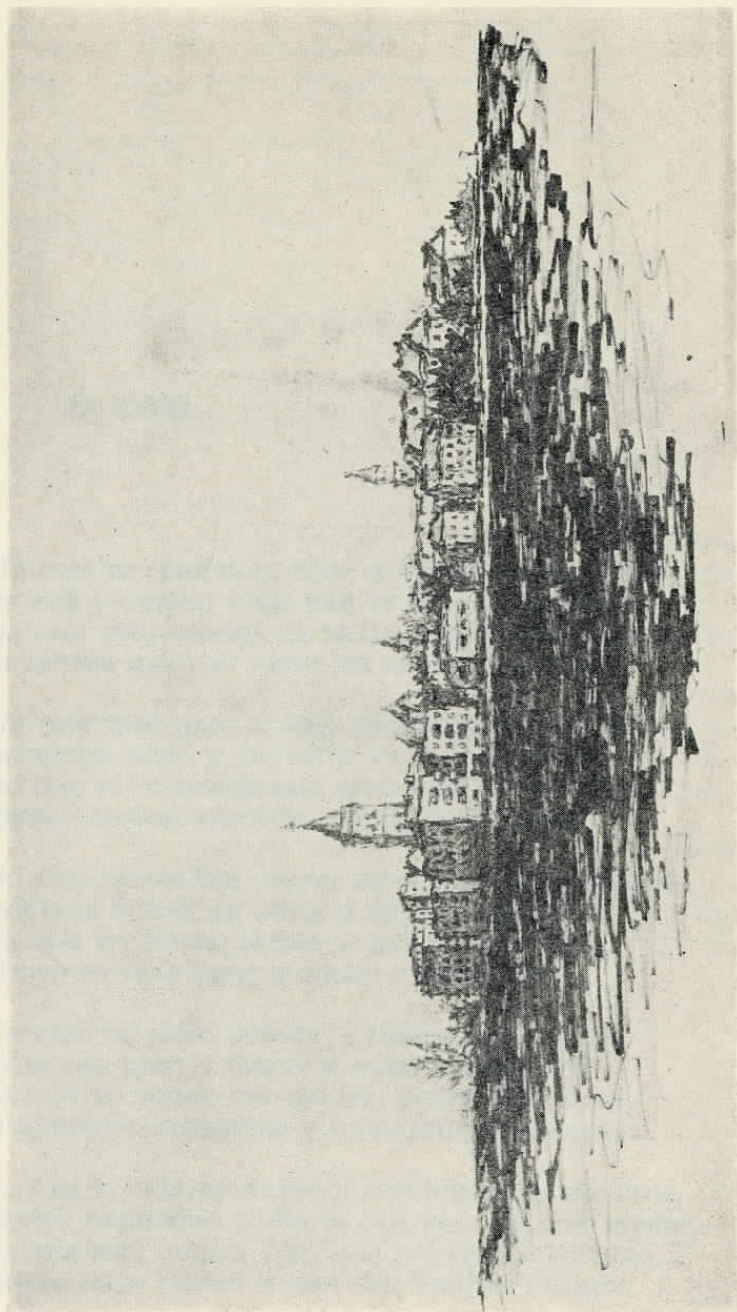
Увек у бегу, на крилатом ату,
стара си песма весела и тужна,
најлепша варка и истина ружна,
грудва празнине, рђа на мом злату.

Ти си тај слабић од богова јачи,
бандит у срцу што плаче и хара,
сјај мркле ноћи и хладноћа жара,
суза у смеху, осмех на ломачи.

Нежна си, мека и тврда ко длето,
најслађе чувство и страх иза резе,
сребрна чежња усамљене брезе,
вино у јесен и извор у лето.

Све си што хоћу, што не могу, нећу,
мој пад у лету, посртај на рубу,
пругаста мачка у белом голубу
и ујед змије скривене у цвећу.

Све си што ниси, што неће да буде,
и ништа ниси од свега што јеси;
тишине моје мук и ломотреси
и празне руке које вечно жуде.

ПОГЛЕД НА ЗАДАРСКУ ЛУКУ

Published weekly, except during the months of June and July, when it is published bi-weekly.

Subscription price, \$5.00 per annum in advance.

Single copies, 15 cents.

Entered as second-class matter, June 26, 1902, under post office number 383, at Chicago, Ill., under special agreement of post office and postmaster.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917, authorized on July 1, 1918.

Postpaid.

ЈА САМ. . .

Ја сам та гранчица што те заклања од сунца
и жеђ у сланој води кад те талас запљусне;
ја сам твој немир, та ватра у теби што бунца
и летњи плјусак кише на сасушене усне.

Ја сам твој раст и ход, лепота и облик свега,
незнани неко у сну што уз тебе приања;
ја сам та чудна бољка што дође ни од чега,
рука свијена тамо где си од себе тања.

Ја сам пролећни лахор што те рано расцвета,
збуњен осмех на лицу и одјек у даљини;
ја сам та нагла радост и неразумна сета,
дигнуто чело увис и понос у прашини.

Ја сам тај кога нећеш, а призиваш у бегу,
згажени цвет у блату и кула у ваздуху;
ја сам то топло гнездо на ветру и у снегу,
и призивук успомена у одшкринутом слуху.

Ја сам тај сјајни витез с амблемом твога лика,
песма скривене среће и сан над горком јавом;
ја сам твој пораз, тријумф и очај дављеника,
пепео који газиш и мач над твојом главом.

Ја сам тај што те боли у долини безнађа,
тај коме би дала све да би добила ишта;
ја сам то плодно семе што пусташ твоју рађа,
тај што ти нудио све а сад ти не да ништа.

Ја сам свачији осмех на улицама града
и крчаг окрепљења над испијеном надом;
ја сам тај неко што ће те једном изненада
одвести на праг истине и отићи крадом.

Ја сам то сетно звоно у сутон, у тишини,
и најсјајнија звезда на тамном врху ноћи. . .
Погледај горе, високо: зар ти се не чини
да је то суза моја слеђена у самоћи?

САМОЋА УДВОЈЕ

Дан је био обичан, вече догорева у сету.
Магловито си ушла у непрослављене речи,
о томе — да је самоћа најтеже на свету
и да нико, да се нико разумом не излечи.

Ниси ти каква божица, можда не ни сова.
Око мене си круг узан тек да се дише.
Ти си лоповска рука која у мени брише
измишљен свет јунака и звезданих сватова.

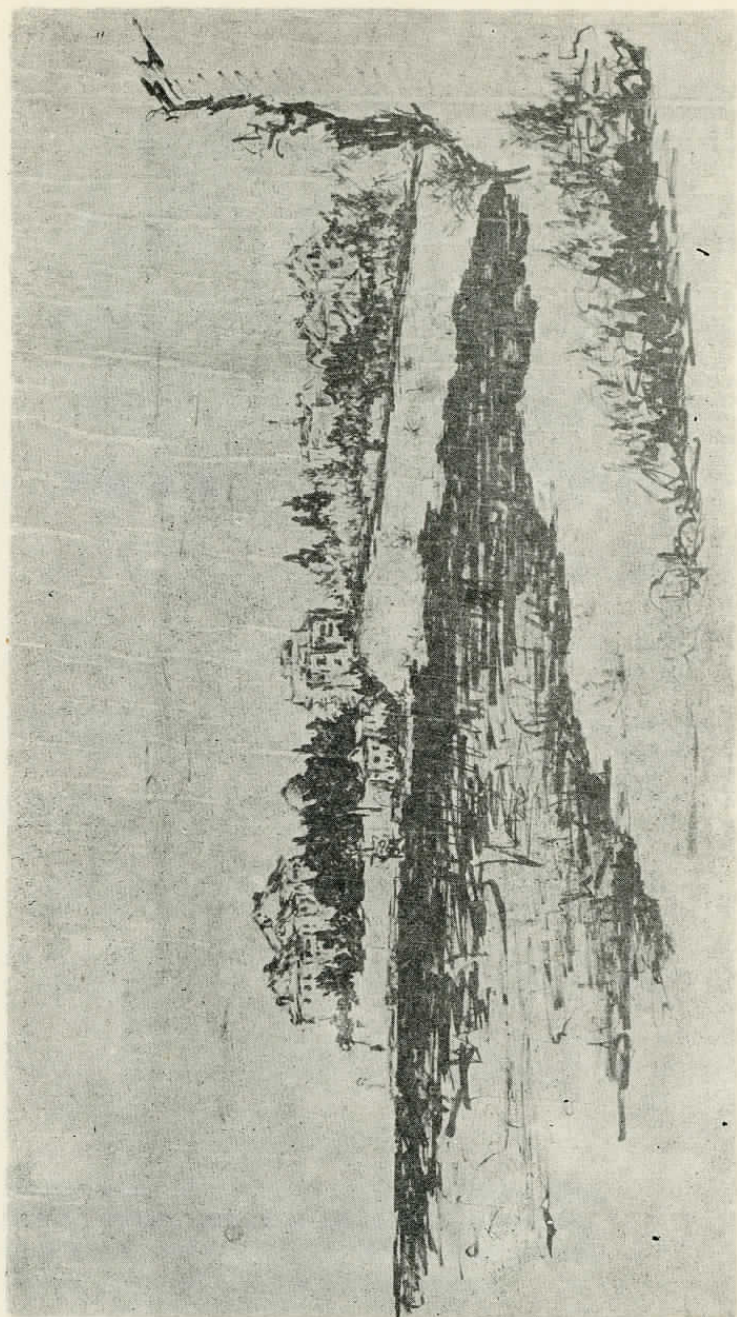
О нема шта да сине и нема шта да цвета.
Само један глас рођен из две крви
мене олујног, када ме ништа мрви,
диже из понора и враћа осмеху детета.

Ако наше небо тако ниско, тамно буде
да у крви загромови а из суза сузе теку,
потражимо се опет, заронимо у људе —
са сузама најближи смо у себи човеку.

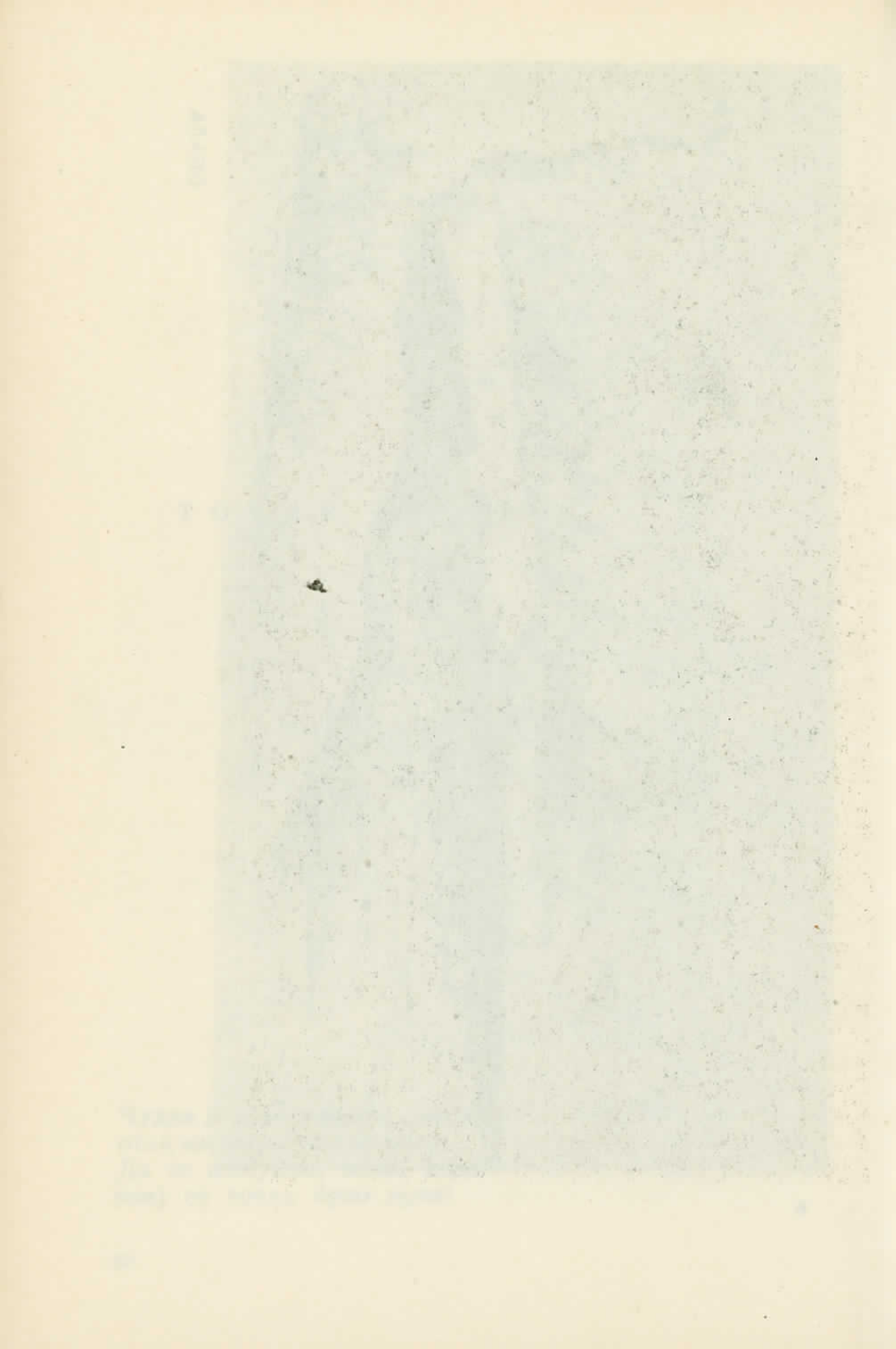
Једно за друго ми смо без обала, две стене,
над неповратним копненици, два обешена виска.
Рашири руке: ако тако уђеш у мене,
сићу мање крвав од сопственог вриска.

Т О Ч А К

Чудна је игра живота, смрти:
отац ми умро, син се роди.
Да те пољубим, жено, ходи —
овај се точак брзо врти!

ОБАЛА

Р И М Е

Ноћас сам поток који жубори једно име.
Ноћас отичу сенке и покидани цветови.
Ја и тама, звезде и она, ноћас смо риме.
Ноћас се рађају умрли светови.

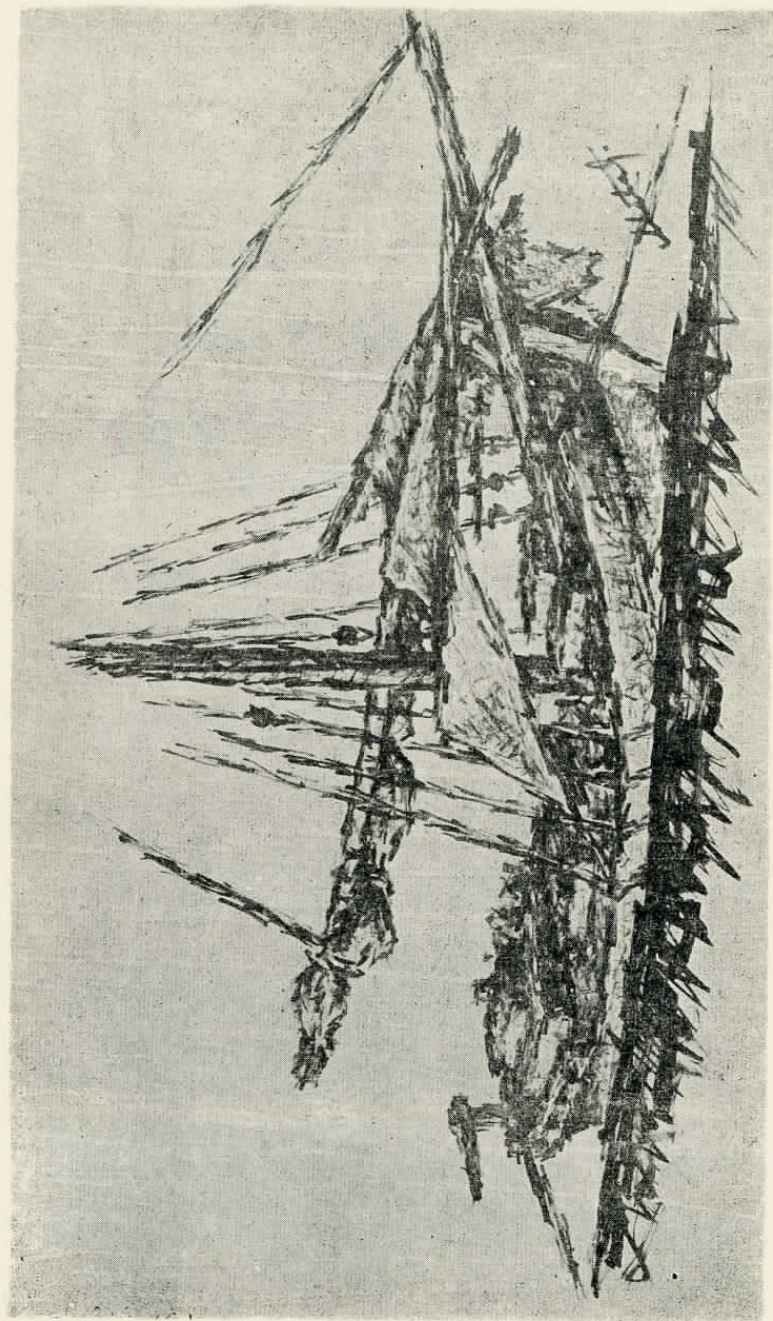
ЉУБАВ КАКВУ ЈА ХОЋУ

Ја нећу љубав што се само своди
на чари које сваки види на жени;
ја хоћу љубав која роби, плени
и кад венце носи и кад смрти броди.

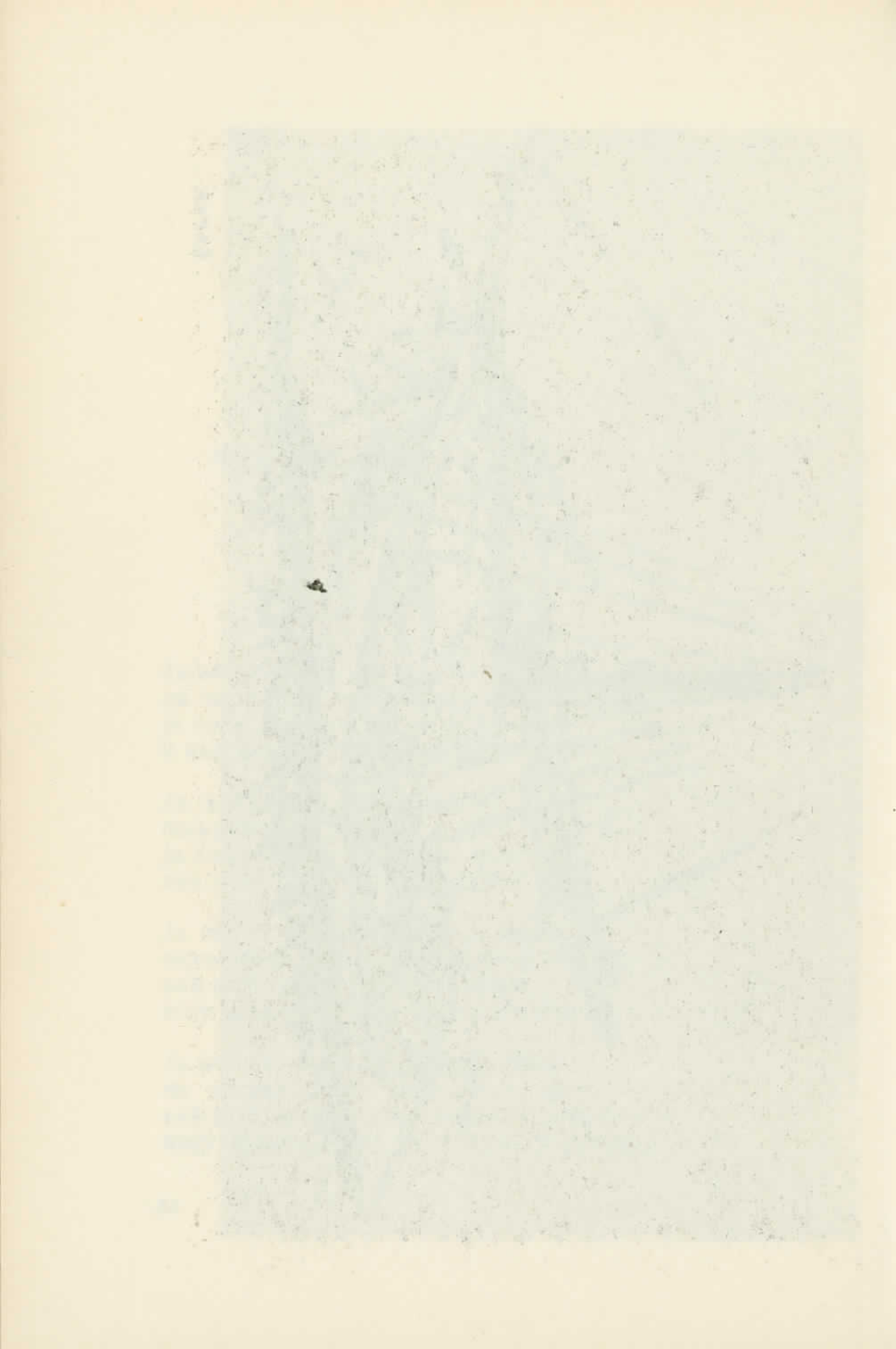
Ја хоћу љубав којој исто значе
пољупца ватре што и воћа сласти;
ја хоћу љубав која пева, плаче,
зна летети небу и са звезда пасти.

Ја нећу ону љубав која прође
тихо кроз живот од шапата тише;
већ ону која носи буру, кише,
коју свако чека а тек неком дође.

Ја нећу ону љубав што за собом
не оставља траг успомена, туге,
већ што се памти до састанка с гробом,
коју никад неће да избришу друге.

БАРКА

Т О К

Као што дође тако оде:
ништа ти нисам узо, ништа дао.
Овога тренутка само ми жао
што људи теку као вода.

ДОЛИНА МОЈЕ ТИШИНЕ

Долином моје душе одјекује глас тишине
као тужни зов изгубљеног у пустињи.
У њој тече река исплаканих суза
и шуме крила дана мртвим сјајем:
На сломљеној грани виси кошуља детињства
опрана пролећним кишама.

И крвава мрља мајчиног јаука безгласан је бол.
Ноћу кад мир пробуди немир,
у аријама које попац свира чујем песму одбеглих птица

чије је рађање тише од умирања лишћа.
То је долина моје тишине којом одјекује моја душа
као тужни зов изгубљеног у пустињи.

НА ПАДИНАМА

На тим обалама не расте ништа осим сећања.
На жабокречинама плитких и устајалих вода
стојим ко сапет између ширина и младости
и вагам срце: лакше је за тег радости.

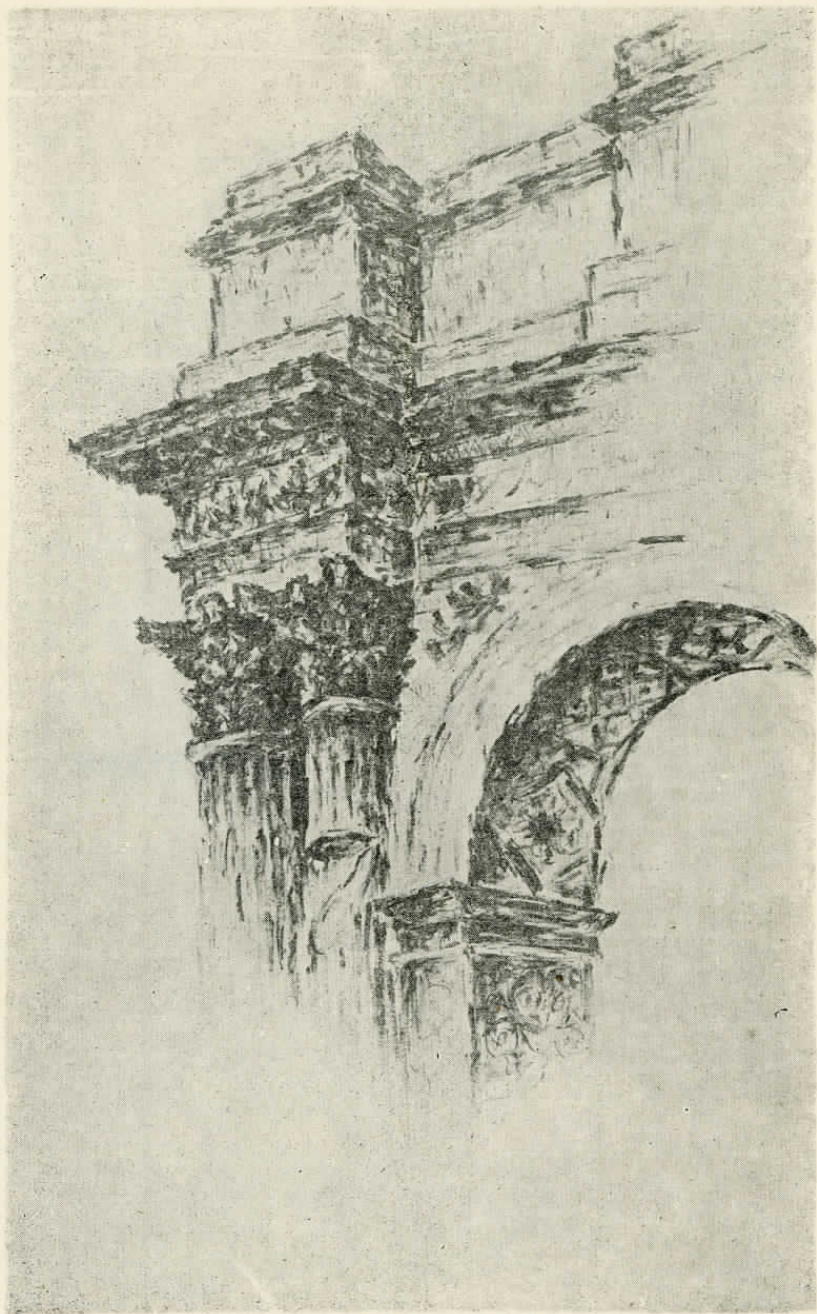
Бојажљиво ослобађам корак
и крећем с преосталим надама у сусрет даљинама
у чијим модрим зенама расте баршунасти сан.
Девојко, не лажи да те боли туга човека
с рањавим осмехом!

ПЕСМА О СУТОНУ

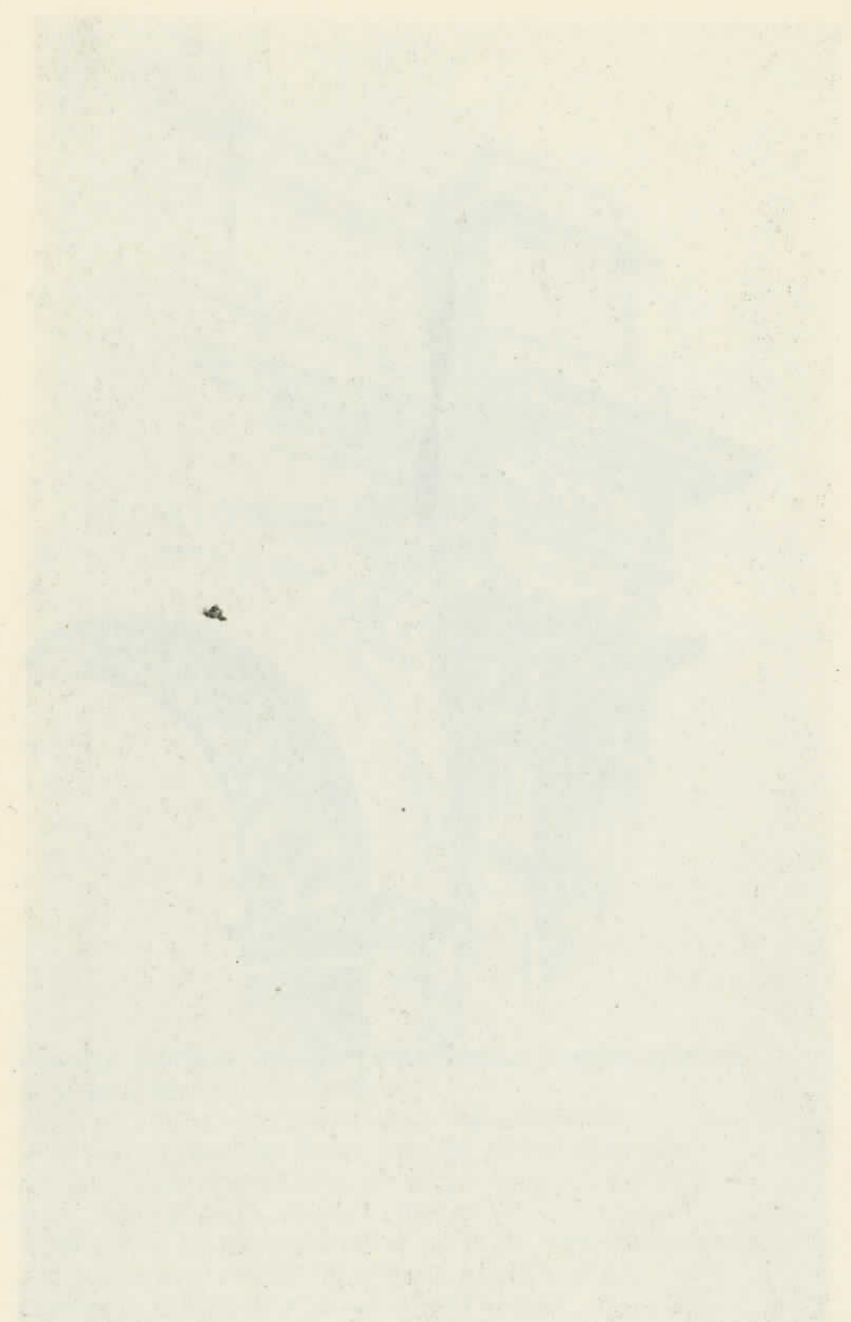
Много је стаза ненађених и жеља непробуђених
иза бедема овог сутона.

Бедем треба срушити или прескочити,
а птицу пуштити онда ако је небо сунчано
да би људе подсећала на радост која се крије
иза периферије сваког бола.

Треба ићи даље од бола и наћи је или измислити,
јер на крају: срећа је обмана наших чула
поникла у свести као визија осећања.

„ЗЛАТНА КАПИЈА“, ДЕТАЉ

THE END OF THE WORLD

ПОДРЕБРИЦА

Такође, у овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу.

У овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу.

ПОДРЕБРИЦА

У овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу.

У овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу.

У овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу,
у овом делу, у овом делу, у овом делу.

NOTES

МАЈЦИ ИЗ ДАЉИНЕ

Ти, суво дрво, љубави си врело.
Већ давно с грана твојих трга лист.
Ко мутан облак ја знам твоје чело:
бразде избора живот егоист.

Припросте речи твоје мени звоне
ко најлепша музика коју чух,
смисао њихов у душу моју тоне,
бојама нежним преливају слух.

Твог бола неми јаук ко да чујем
кад би ти срце дотакао плач.
Сузама данас тешки грех искупљујем:
све речи своје оштре као мач.

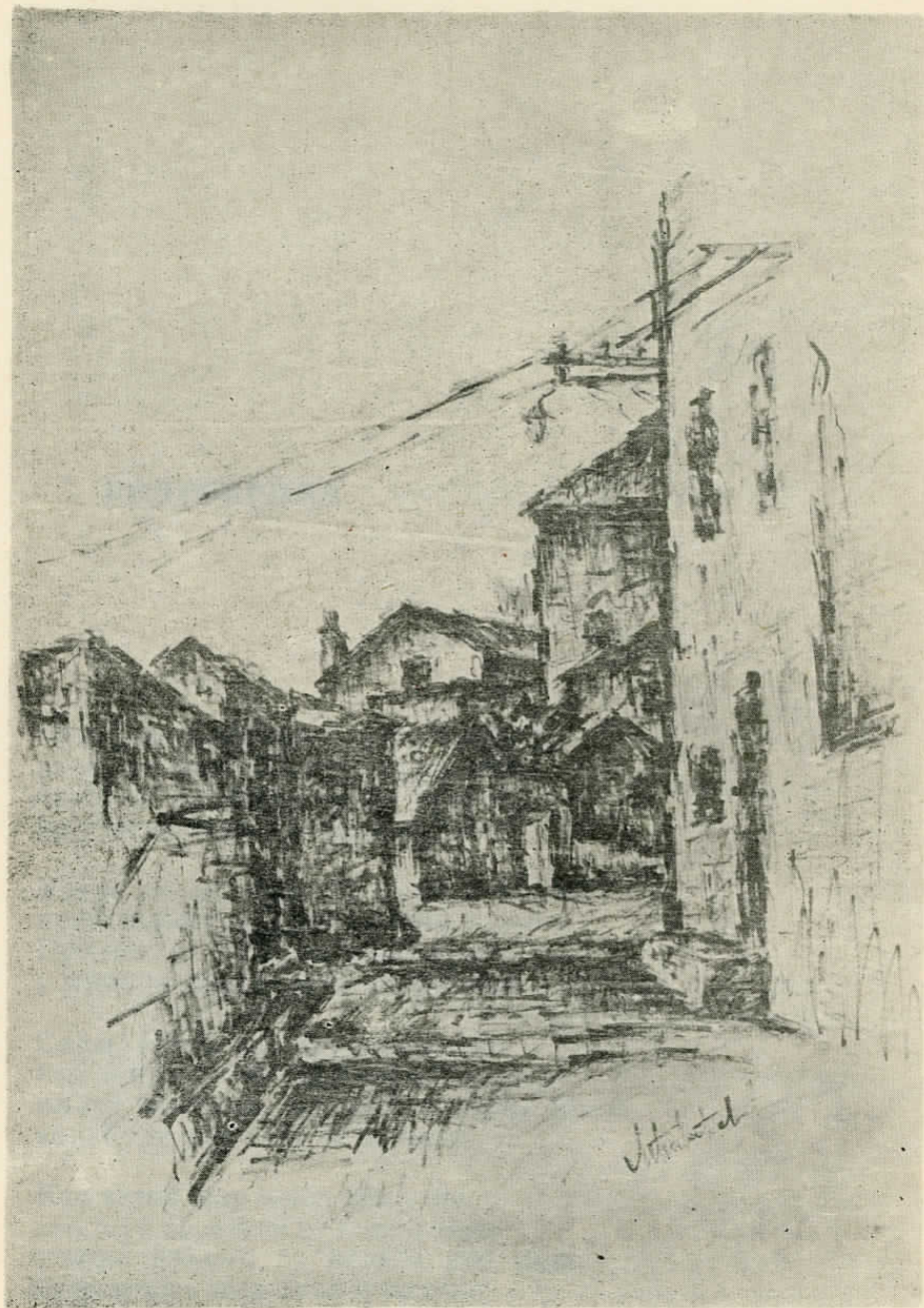
У теби сам позни сјај радоснога,
ту светлост не помути ни мој грех;
ведрина твога неба зависи од мога,
на валу среће њиха те мој смех.

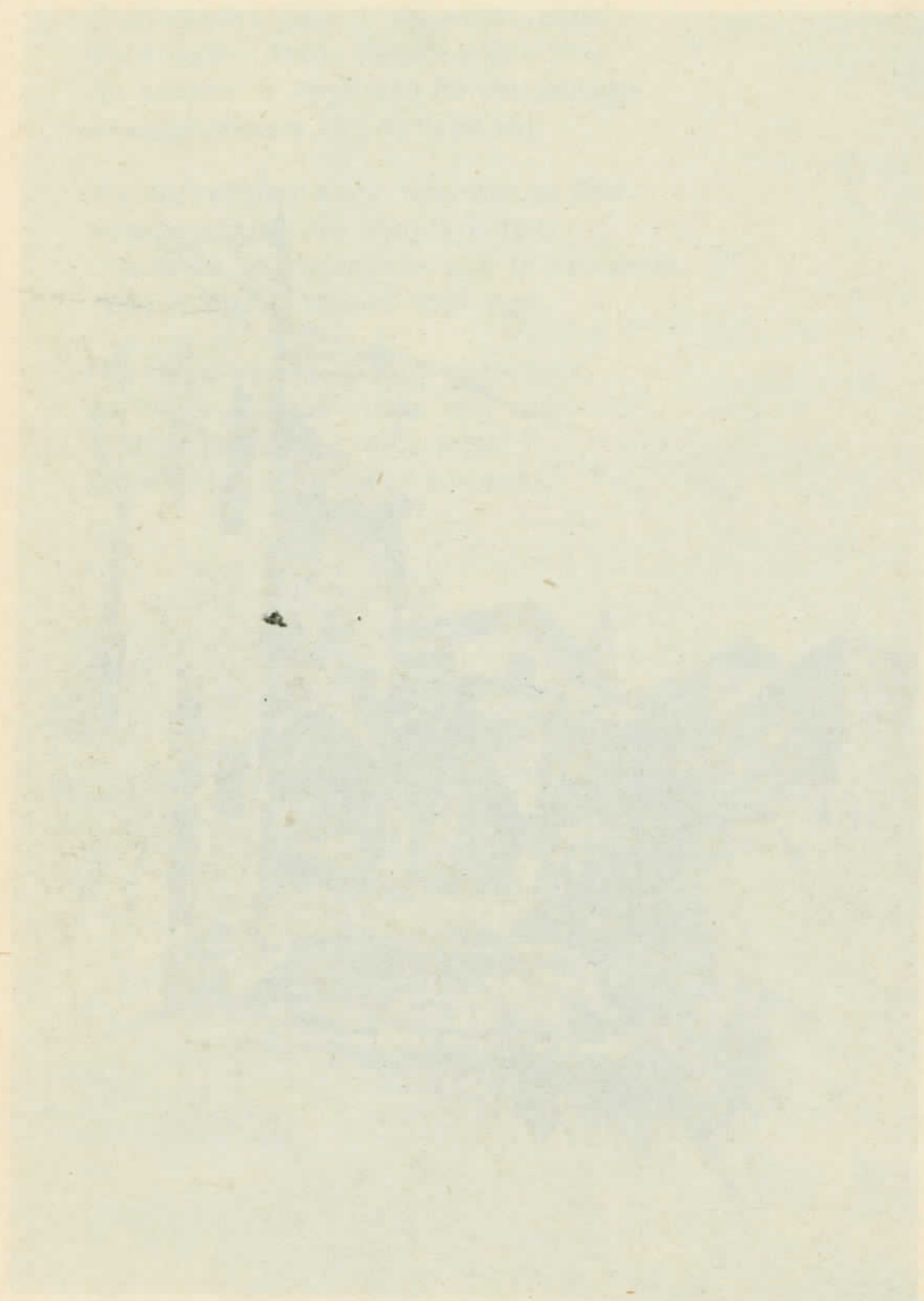
До повратка мог погружена бројиш
дуг бескрајно у чекању сваки дан;
желела би да сам с тобом, јер се бојиш,
муче те слутње и немиран сан.

Твој шапат долете до мене: сине!
Твој живот, твоја радост и бол твој.
Да клонем — срушила би све даљине,
нико не збриса пут љубави тој!

Мајко, светице моја, памтиш ли још
вихоре давне што лелујају чун
страдања слаткогорких кад је крманош
срце и крв а живот боја пун.

Ил су ти можда звезде развејане,
па ти је матица снова мој лик.
И мене сада боле твоје ране,
јер и мојих мука ти си мученик.

ПОДРЕБРИЦА

Птицо подребрицо у сажетом лету,
данас си празник у мојој памети.
данас си празник у мојој памети.
ко у мени нема предела на свету.

Хвала ти на перу из левога крила,
пробудићеш се лепша у мом камену.
Прелет' се и сјај на мом рамену:
у мени је свака грана преродила.

Сањај будна и болуј непозната,
као лампа у ноћ окупљај лептире,
милуј ноктима, кљуном отварај врата,
волеће те они који се не мире.

Као ветар, као киша уђи у ме,
као јаук са којим се изнад пада,
створи пламен од пепела као нада,
буди птица која буди и разуме.

ЗДРАВО, ТУЋА ПЕСМО

Јавимо се ћутке: здраво, туђа песмо!
и бићемо оно што понекад јесмо.

Заронимо до дна у себи, до главе,
да видимо бездан од снова до јаве.

Загазимо потом у вирове дана:
понећемо отуд пораз без мегдана.

И бићемо тихи, за крик један тиши,
и у смрти својој од живота виши.

М У З А

Нема је, а глас јој чујем.
Час ми дође из далека света,
а час као из камена, цвета,
из очију које прижељкујем.

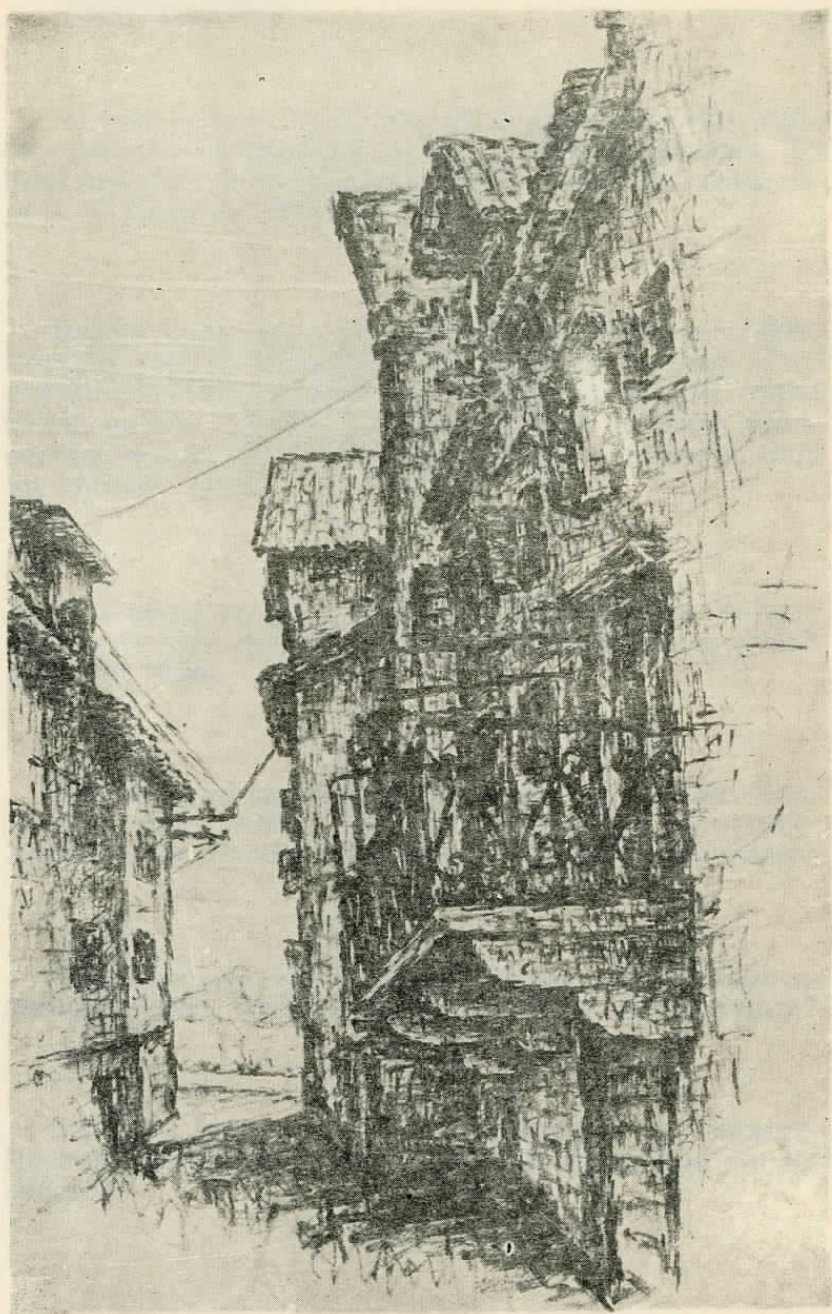
Не видим је, а она ми маше
витким струком и срчаним челом.
Као да се крије мојим телом:
Ту сам а љубе се сенке наше.

Ја је тражим, а она ме гледа,
тужна изван мога домашаја.
Одакле је? Из пакла ил раја?
Што ме жели кад се жељи не да?

На послетку, да није у мени?
Па запутих с краја на крај себе.
И нађох је на високој стени:
над понором душе моје зебе.

МОЈА ПЕСМА

Моја је песма шум ветра кроз гору
(О да л је ико слуша?)
и пусти брод на потопљеном мору,
зато је самотна тако.
И ако:
она је мој бол, моја душа.

ЗАВРШЕТАК УЛИЦЕ

UNIVERSITY OF MICHIGAN

РЕФЛЕКСИЈЕ

Певам јер сам се усудио да не црвеним. Свој таленат сам открио чим сам осетио тескобу у грудима. То није никакво самоистицање, већ отицање празнине која се непрестано обнавља у мени.

*

Немам непријатеља од како сам заратио са собом. Сигуран сам да ће овај рат трајати дуже од свих историјских ратова или бар док се буду помињали било какви ратови. Трофеј овога боја, чији је исход неизврестан, мој је и сасвим изврстан: мртве птице и срце на пучини ничег.

*

Сви знају ко сам и шта, осим мене. Ако би требало сам да кажем: нешто између човека и камена изван земљине теже.

*

Веселимо се неискрено јер се од срца волимо. Слабији од свог поноса, стојимо збуњени на раскршћу. Ако је понос врлина, зато иде у раскорак са љубављу?

*

Цели дан сам зидао куле, сву ноћ скупљао угашене звезде. Иначе, одакле мокрог лишћа у мојим очима?

*

Још сам будан. Ни умор не може да ме савлада. Постоје ли капљице за смиравање душе при чистој свести?

*

There is a very large number of people who are interested in the study of the history of the United States. This is especially true of the people who are interested in the history of the United States. This is especially true of the people who are interested in the history of the United States.

The history of the United States is a very interesting and important subject. It is a subject that has attracted the attention of many people. This is especially true of the people who are interested in the history of the United States. This is especially true of the people who are interested in the history of the United States.

The history of the United States is a very interesting and important subject. It is a subject that has attracted the attention of many people. This is especially true of the people who are interested in the history of the United States. This is especially true of the people who are interested in the history of the United States.

The history of the United States is a very interesting and important subject. It is a subject that has attracted the attention of many people. This is especially true of the people who are interested in the history of the United States. This is especially true of the people who are interested in the history of the United States.

The history of the United States is a very interesting and important subject. It is a subject that has attracted the attention of many people. This is especially true of the people who are interested in the history of the United States. This is especially true of the people who are interested in the history of the United States.

The history of the United States is a very interesting and important subject. It is a subject that has attracted the attention of many people. This is especially true of the people who are interested in the history of the United States. This is especially true of the people who are interested in the history of the United States.

С А Д Р Ж А Ј

Уместо предговора	5
Песмо	13

ЗЕМЉА И РАТ

Две мајке	17
Немир	18
Слутња	19
Зора	20
Сеоски пејзаж (слика)	21
Риме	23
Ходочашће	24
Мотив са села (слика)	25
Сан	27
Гуњ	28
Заселак (слика)	29
Без наслова	31
Граду ратнику за дан слободе	32
Реликт (слика)	33
Домовина у поворци	35
Домовини	36
Писмо пријатељу са Нила	37
Црвени листови	38
Димњаци (слика)	39
Елегија ратника у пролеће	41
Кровови (слика)	43
Град у зеници ока	45

ИЗ БАЧКОГ СПОМЕНАРА

Незаборавна	49
Отргнута	50
Жена	51
Ако си пошла	52
Из старог Лесковца (слика)	53
Испред облака	55
Моја љубав	56
Кров (слика)	57
Варијације на тему: јесен I	59
Варијације на тему: јесен II	60
Варијације на тему: јесен III	61
Јесен, она и ја	62
Лазарица (слика)	63
Само за мене	65
Облак	66
Мотив из Задра (слика)	67
Стазе	69

ТРАГОМ ПАЛИХ ЗВЕЗДА

Трагом палих звезда — — — — —	73
Жени — — — — —	74
Поглед на задарску луку (слика) — — — — —	75
Ја сам — — — — —	77
Самоћа удвоје — — — — —	79
Точак — — — — —	80
Обала (слика) — — — — —	81
Риме — — — — —	83
Љубав какву ја хоћу — — — — —	84
Барка (слика) — — — — —	85
Ток — — — — —	87
Долина моје тишине — — — — —	88
На падинама — — — — —	89
Песма о сутону — — — — —	90
„Златна капија“, детаљ (слика) — — — — —	91

ПОДРЕБРИЦА

Мајци из даљине — — — — —	95
Улица у Супетару (слика) — — — — —	97
Подребрица — — — — —	99
Здраво, туђа песмо — — — — —	100
Муза — — — — —	101
Моја песма — — — — —	102
Завршетак улице (слика) — — — — —	103
Рефлексије — — — — —	105

Борислав Здравковић

ТРЕНУЦИ ЛИРИКЕ

Техничка обрада књиге

МИОДРАГ ПАВИЋЕВИЋ

Коректор

ЖИВОЈИН ПОПОВИЋ

Штампа: Новинско-издавачко и штампарско предузеће
„Наша реч“ — Лесковац

1967.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
"РАДОЈЕ ДОМАНОВИЋ"

ПО 821.163.41-1

ЗДРАВКОВИЋ Б.

Тренуци лирике

ЛЕКОВАЦ

000225625

COBISS